

Po katoliškem shodu.

Katoliški shod je minul. Veliko delo je končano. Velik korak je naprej storjen na poti proti cilju, ki nam plava pred očmi: Krščansko preroditi, izobraziti, preurediti in povzdigniti naš narod slovenski. In če po končanih cerkvenih slovesnostih v cerkvi zapojemo »Te Deum laudamus« — Tebi Bogu hvala! — bi smeli po vsi pravici tudi zdaj zapeti Te Deum laudamus — hvala Bogu za vse, kar se je na shodu dobrega govorilo, svetovalo, sklenilo in storilo!

»Bogoljub« pred katoliškim shodom ni veliko pisal o njem; to pa zato, ker na tem shodu ni bilo posebe govorjenje o »krščanskem življenju«, ki spada v področje našega lista. III. katoliški shod je namreč kar molče potrdil sklepe I. in II. katoliškega shoda v tem oziru, ker jim menda ni imel kaj novega dodati.

Ker se je pa od važne strani opomnilo, da bi »Bogoljub« moral več pisati o katoliškem shodu, zato hočemo tukaj nekoliko več o njem izpregovoriti, dasi se moramo spustiti — rekel bi — nekoliko bolj na posvetno polje, ker razprave III. shoda, če prav vse merijo na krščansko življenje, vendar niso strogo cerkvene ali nabožne.

Naša naloga ne more biti, podati natančno, podrobno poročilo o celem shodu; podati moremo samo malo splošnega pregleda o tem, kar se je one tri dni v Ljubljani godilo. Za tiste vendar, ki drugih časnikov ne be-

rejo, naj bo tukaj kratek razpored celega shoda.

* * *

Katoliški shod je trajal tri dni: v nedeljo, ponedeljek in torek, od 26. do 28. avgusta. Nedelja je bila namenjena za množico ljudstva; ta dan se je zbralo okrog 8000 zborovavcev; zato se je vršilo pod milim nebom, na velikem vrtu knezoškofijskega zavoda Alojzišča. In sicer je bila ob devetih sv. maša in pridiga goriškega knezonadškofa, potem je pozdravil zborovavce predsednik pripravljavnega odbora kanonik škofov namestnik Janez Flis, za predsednika zborovanju pa izvoljen poslanec Povše in nato so imeli velike govore dr. Šusteršič: Vera in politika, dr. Korošec iz Maribora: O kmečkem stanu, in dr. Krek: Katoličani in socialno delo. — Popoldne je bilo ravno na tistem mestu zborovanje krščansko-socialne zveze, katerega se pa niso vsi udeležili, nekateri so šli ogledat si važnejše stavbe mesta, ki so bile ta dan nalašč odprte: deželni dvorec, gledišče in muzej. Ob štirih popoldne je bila veselica v hotelu »Union«.

V ponedeljek je bila ob osmih v stolnici sveta maša prem. knezoškofa lavantinskega. Potem pa so bila skoro cel dan posvetovanja v odsekih (oddelkih), katerih so bili štirje: 1. cerkveno-politični, 2. socialni, 3. književni, 4. organizacijski. Vsi odseki so naenkrat zbo-

rovali, zborovavci so se porazdelili na štiri strani, kamor je koga bolj vleklo. V odsekih je imel vsak prosto besedo; tu so se natanko preresetavale resolucije (sklepi), ki so bile že prej sestavljene v ta namen, da imamo neko navodilo, kako hočemo nadalje v javnem življenju delovati. — V torek je bila sveta maša prem. škofa tržaškega.

Po končanem posvetovanju v odsekih je bilo trojno slavnostno zborovanje v veliki dvorani hotela »Union«: prvo v ponedeljek zvečer, drugo in tretje v torek.

Slavnostnega zborovanja so se udeležili med drugimi: štirje škofje: knezonadškof goriški, knezoškofa lavantinski in ljubljanski, škof tržaški. V imenu dežele deželni glavar Oton pl. Detela, v imenu vlade grof Rudolf Chorinsky. Dalje kneza Ernst in Robert Windischgraetz, baron Spinette z Dunaja, v imenu nemških avstrijskih katoličanov, več zastopnikov hrvaškega in češkega naroda itd. itd. — Zborovanja je vodil gospod poslanec Povše; govore pa so imeli: Poslanec dr. Schweitzer: Krščanstvo v Avstriji, zakon in šola; medicine dr. Breclj iz Gorice: Socialna izobrazba; profesor dr. M. Opeka: Književnost; profesor Evgen Jarc iz Kranja: Kulturne sile katoličanstva; kaplan Gomilšek iz Slov. goric: Organizacija; dr. Krek: Naše socialne naloge; delavec Gostinčar: Krščanstvo in delavci; poslanec Povše: Zahteve kmečkega stanu; dr. Šusteršič: Katolicizem in klerikalizem. Zadnje zborovanje se je končalo z govorom ljubljanskega knezoškofa, koncem katerega so podelili blagoslov.

Vmes pa so pozdravljali katoliški shod s krajšimi ali daljšimi nagovori razni govorniki, med katerimi moramo na prvem mestu imenovati prevzv. knezoškofa lavantinskega s krasnim nagovorom; dalje Hrvatje, Čehi, baron Spinette; v imenu meščanstva zdravnik dr. Gregorič, v imenu industrije tovarnar Karol Pollak, v imenu trgovcev g. Treven iz Idrije, v imenu županov župan Stanonik iz Horjula, v imenu obrtnikov krojaški mojster Ložar, v imenu katoliških dijakov Ivan Dolenc, v imenu mladeničev mladenič Žebot iz Šentilja na Štajerskem.

Zadnja točka je bila komerz (večerja s petjem, godbo in govori) katoliških dijakov v torek zvečer.

* * *

To je kratek razpored celega shoda.

Ta razpored se je tudi lepo izvršil, — posebno v ponedeljek in torek. Razprave v odsekih so bile temeljite in živahne. Koliko lepih misli se je povedalo! Koliko dobrih želja in načrtov, kateri bi našo domovino, če bi se vsi izpeljali in izpolnili, spremenili v raj! — Govori na slavnostnih zborovanjih so bili resnično izvrstni, tudi za take, ki so že marsikaj slišali, vabljeni in zanimivi; slišali smo še marsikaj novega. Posebno veselo je bilo, da je nastopilo več mladih gospodov svetnega stanu. — V nedeljo, žalibog, je bilo to škoda, da se je deloma zaradi velikanske množice, deloma ker je bil oder prenizek in prostor nepokrit, premalo videlo in slišalo; tudi je predolgo trajalo in so bili ljudje močno utrujeni. S točenjem pijače naj bi se tudi ne motilo tako slovesno zborovanje! — Teh nepopolnosti omenjamo zato, ker upamo, da nismo imeli še zadnjega katoliškega shoda, ampak jih bomo imeli še celo vrsto, da bomo drugič vedeli narediti prav, kar je bilo enkrat pomanjkljivega.

Da se je za priprosto ljudstvo zbrala nedelja za zborovanje, to je bilo nad vse modro. Le to je želeti, da bi ljudje dobili res onega svetega navdušenja, veselja in vneme za katoliško stvar, katerega sotako potrebni.

Korošcev na katoliškem shodu ni bilo, — to smo vsi obžalovali. Korošci so s svojim sklepom, da ne gredo na katoliški shod gotovo ustrelili čez cilj; prav škoda je, da niso dobili nekoliko ognja, katerega so prav potrebni; — pa vendar — skušajmo se postaviti na njihovo stališče — da se resnica prav spozna, je treba čuti dva zvona — in vprašajmo se, če jih ne sodimo preostro? —

»Bogoljub« bi se imel tudi kaj pritožiti čez Korošce; on ni med njimi nič preveč dobro sprejet gost, urednik sam si je že prizadeval med njimi zanetiti malo več življenja, pa ni šlo, in najbolj jim je zameriti, da so pokopali mladeniško gibanje, ki je obetalo lepo vzcvetiti; — in vendar — in vendar — ne

moremo zatreti v sebi sočutja do teptanih trpinov; revež se nam vedno smili. In reveži so Korošci, od vseh strani zapuščeni, prepuščeni samim sebi in njihovim sovražnikom, ki bi jih raje pogoltnili danes kot jutri. Ali jih hočemo tudi mi zavreči? Meso so od našega mesa in kost od naše kosti. Če nje zavržemo, sebe zavržemo. Kdo bi imel korist od tega? Liberalci, slovenski in nemški! Kakor hitro se bo karavanški predor odprl, vsuli se bodo liberalci skoz luknjo na Koroško, Korošci jih bodo kot narodne pomočnike in rešnike — kakršnih res potrebujejo — sprejeli z veseljem, mi bomo pa na strani stali in gledali. Ljubezen pa rodi ljubezen. Zato želimo, da se ta stvar reši mirnim potom, v obojestransko zadovoljnost.

To smo povedali le mimogrede, ker je to koroško vprašanje igralo veliko vlogo pri katoliškem shodu.

* * *

Katoliški shod ima dvojen namen: 1. manifestacija, 2. priprava in spodbuda na novo delo, nove boje.

Manifestacija, to bi se reklo po naše: pokazanje.

Pokazati se je treba pred svetom, kdo smo in kaj smo in koliko nas je. Tako smo se tudi zdaj pokazali Slovenci; ta velika množica ljudstva je molče in vendar glasno pričala in povedala pred celim svetom: katoličani smo, sveta vera nam je nad vse, nje si ne damo vzeti, njenih svetinj ne teptati; Cerkev kot pomočnica k večnemu zveličanju nam je istotako nad vse draga in ljubljena, njenih pravic ne pustimo kratiti, ona mora prosta biti, njen poglavar v svoji visoki službi prost, Cerkvi in veri hočemo zvesti ostati, naši otroci se morajo krščansko vzgajati, naši zakoni krščansko sklepati in držati, o »svobodni šoli«, o »razporoki« nečemo nič slišati in vsem nakanam cerkvenih sovražnikov že naprej ugovarjamo! Tako so ta dan govorile množice naših možakov, ki so korakali po mestnih ulicah, da je odmevalo po hišah naših Ljubljčanov.

To je manifestacija.

Druga in bolj važna reč je delo.

Na katoliškem shodu se mora pogledati nazaj in pregledati, kaj smo že kaj storili, da vidimo, kaj imamo delati v bližnji prihodnosti. V tem oziru je največje praktične važnosti govor g. Gomilšeka o organizaciji, ki je takole začel: Največja pomena so za slovenski narod katoliški shodi. I. kat. shod je vzbudil v nas katoliško zavest, II. nam je načrtal jasen podroben socialni program. III. ima pa to veliko nalogo, da potom vsestranske organizacije združi vse stanovne našega naroda v eno veliko celoto. Zares katoliški shodi so nas vzbudili, zedinili in navdušili, da se pobrigamo za časno in večno srečo, za dušni in telesni blagor našega ljudstva. Hvala Bogu, katoliški Slovenci kljub vsem oviram krepko napredujemo. Ako že doslej nismo nastopili kot edina celota, je bilo tega krivo pomanjkanje dobro izvršene notranje in zunanje organizacije. To pa hoče izvršiti pričujoči katoliški shod.«

Torej **organizirati** se moramo katoliški Slovenci vsestransko. Organizirati, kaj se to pravi? Reklo bi se menda najbolje: Združiti in združeno urediti. Kar spada skupaj, to mora stopiti skupaj v eno celoto, ljudje ene vrste skupaj, druge zopet skupaj itd.; posamezne skupine pa zopet stopiti med seboj v zvezo, da je vse združeno in zvezano med seboj. Na ta način se najlojše kaj napreduje, kaj doseže. Posamezen človek izgine, utone kakor kaplja v morju; če se jih združi več, dobe moč. V tem je rešitev posameznih ljudi in posameznih stanov sedanjega časa. — Mi že imamo precej organizacije. Ali ta organizacija še ni popolna, še ni vsestranska, ima še velike luknje. In kar manjka, to je treba po katoliškem shodu še spopolniti.

Najbolj potrebno je, da se združujejo 1. **mladina**, zlasti **mladeniči**, 2. pa **kmetje**. Mladeniči, da se obvarujejo dušnih nevarnosti mladih let, kmetje pa, da se stan, ki je steber vseh drugih stanov, pa tudi steber in glavna podpora vere in Cerkve, da se ta stan ohrani in obvaruje popolnega propada, ki mu zdaj preti. Koliko so že dosegli delavci s svojo organizacijo! Zadnji čas je, da bi začeli tudi kmetje se bolj zavedati in bolj združevati.

Ali se bo pa ta vsestranska organizacija res izpeljala? — Gomilšek pravi: »Naša naj-novejša zgodovina nam poroča, **da smo Slovenci storili že silno veliko dobrih sklepov, ki jih potem nismo izvršili.**« Res je to. Zato pravi dalje: »Kar smo v sveti navdušenosti sklenili, se mora tudi izvršiti! Zato ima skrbeti stalni **izvrševalni odbor**, ki je obenem pripravljalni odbor za IV. katoliški shod.«

Da bi se vse izpeljalo, bi res na vsak način moral biti neki organ, to je nekaj ljudi ali vsaj en človek, ki bi imel skrbeti za to, da se to res izpelje, — sicer je odvisno le od dobre volje posameznikov, koliko hočejo storiti, in organizacija ne bo nikdar popolna.

Tega organa pa zdaj ni. Zakaj ne? Zato ker se izvrševalni odbor izvolil ni. Zakaj to? Gotovo zato, ker imamo žalostne izkušnje z njimi. Na obeh prejšnjih katoliških shodih izvoljen, enkrat 24 mož, drugič 5, je izvrševalni odbor obakrat zaspal ali se še javil ni. Ali hočemo povedati tudi, zakaj? Zato ker se v take reči izvolijo navadno visoki gospodje, ki imajo že drugih opravil preobilo in ne morejo vsem kaj.

Gleda se preveč na ime. Ne sme se vprašati toliko po tem, kdo stori, ampak da le res stori. Izročiti bi bilo dobro torej take reči kakim gospodom, ki niso z drugim preobloženi, in imajo voljo in veselje tukaj kaj delati. Na Dunaju so tudi izvolili tak izvrševalni odbor, ki se pa močno zaveda prevzete dolžnosti in prav pridno giblje.

Kaj bi bilo organizaciji najbolj in najprej potrebno, o tem prihodnjič. Danes moramo

hiteti k koncu in povdariti samo še glavno stvar, glavni in končni namen, ki ga mora imeti vsa naša organizacija, vse naše javno delo in tudi cel katoliški shod.

Glavna stvar je — kakor so povedali knezonadškof goriški v svojem govoru, katerega spodaj prinašamo — glavna stvar je **praktično krščanstvo** ali po domače povedano: **krščansko življenje.**

Da moremo Slovenci po tem revnem, kratkem življenju priti v nebesa, to je naj-imenitnejša vseh resolucij, to je najbolj vzvišen program. In to moramo vedno imeti pred očmi, na to merijo končno vsi naši sklepi in ves naš trud. Tega ne smemo pozabiti. Zdaj imamo hude socialne in politične boje, — vse to je potrebno; sicer marsikdaj neprijetno, a potrebno. Toda paziti moramo, da politika ne prerase in ne zavira v razvoju tega, kar je potrebno nad vse.

III. katoliški shod je minul. Veliko delo je končano.

Mnogo lepega se je na njem govorilo, mnogo važnega sklenilo. Če smo mi omenili tudi nekaterih pomanjkljivosti, smo storili iz najboljšega namena, meneč, da to več k dobremu pomaga, kakor sami slavospevi. Prepričani smo, da bo tretji katoliški shod kakor njegova prednika obrodil mnogo lepega sadu, da je z njim storjen velik korak naprej do naših ciljev.

Recimo ob koncu na eni strani: Te Deum laudamus — Hvala Bogu! Na drugi pa: Naprej! Z novo gorečnostjo na delo krščansko!

Praktično krščanstvo.

(Govor prevzvišenega gospoda knezonadškofa goriškega na III. katoliškem shodu.)

V svojem govoru so prevzvišeni gospod nadškof očrtali najprej naloge katoliškega shoda ter nadaljevali:

Molimo pa še za nekatere, katerih danes ni tukaj in ki so vendar naši bratje po krvi in veri, naši sovražniki sicer, zaslepljeni, in vendar so naši bratje. Kristus je prosil, umi-

rajoč: »Odpusti jim, Oče!« Ali ni upanja, da se spreobrnejo? Da bi bilo božje usmiljenje premajhno, zgodovina cerkve nikakor ne uči, marveč Savli so postali Pavli, in dokler kdo živi, je zanj čas, da se spreobrne.

Ali tega naj nam ne zamerijo, da se bojujemo. Mi se moramo bojevati za resnico in

pravico. Za Kristusovo zastavo; v načelih ni kompromisa, sporazuma, dvema gospodoma kristjan ne more služiti. Mi delujemo za svoj, po katoliških načelih tudi njihov blagor.

Dalje moramo kristjani kazati svoje katoliško prepričanje, svojo katoliško zavest tudi v dejanju z dobrim življenjem, in vsak kristjan naj si zapomni, da more on preobraziti Kristusa tudi v svojem telesu, v naravi, v duši, da lahko reče: Živim jaz, in Kristus v meni.«

Dragi kristjani! Pokazati moramo sovražnikom, da res tudi to verujemo, kar učimo, da tudi spolnujemo, kar učimo, zasebno in javno življenje naj prešine Kristusova vera. Vprašam te, ali živiš, ki si prišel na katoliški shod, po božjih zapovedih? Ali se ne sramuješ, ko drugi slabo govore o tebi, molčati? Vprašam te, dragi kristjan, ali se ne sramuješ poklekni pred Božjim Veličanstvom, ali hodiš vsako leto k spovedi?

Glejte, to je praktično kristjanstvo, o katerem je vedno govoril pater Abel na Dunaju. Kristjan bodi v dejanju, ne samo bodimo mi višji, ki smo takorekoč oficirji, ampak vsak prostak boj se za katoliško vero. Kristus je izrekel velevažne besede: »Kdor se mene sramuje, se ga bom tudi jaz sramoval, ga bom tudi jaz pripoznal pred mojim Očetom, ki je v nebesih.«

Nadalje priporočam edinost. Edinost, dragi mi kristjani, je pogoj svetovnemu redu, podlaga zjedinenju z božanstvom. O da mi vsi to edinost cerkve tudi na tem svetu kažemo, v veri, liturgiji, božji službi itd.! To je tista največja zapoved, ki je znak katoliške cerkve: za edinost je prosil Izveličar pri zadnji večerji: »O da bi bili vsi eni, kakor Jaz in Ti!« Glejte, dragi moji kristjani, to je prva podlaga, prvi pogoj uspešnega delovanja, zakaj: sloga jači, nesloga tlači. Učimo se vsaj od sovražnikov, kako so edini! Koliko škode nam nesloga napravi, razpor itd.?! Kdaj je satan šel v Iškarijota? Kdo se je ločil, šel ven, in zunaj je bila temna noč! Da bi to razumeli naši bratje, ki so naše krvi, naše vere, in so se od nas ločili!

Poglejte, dragi moji kristjani, kje napreduje vera? Tam, kjer so edini, na Dunaju. Kjer niso edini, tam propada, v alpskih deželah, na Francoskem, in tudi pri nas Slovenih. Učimo se iz tuje škode biti pametni!

Končno bi priporočal še nekaj, in sicer bi hotel omeniti ono razmerje, katero mora biti med katoliško akcijo in pa med katoliško oblastjo. Seveda morajo vsa ona dela, ki spadajo v zveličanje duše, ki imajo namen povzdigniti čast božjo, samo po sebi razumevno, spadati pod škofovo, cerkveno oblast. Ali katoliški program obsega tudi druge stvari, ima v sebi gospodarska, politična vprašanja, hoče ublažiti razna nasprotstva, pospešiti blagostanje kmetskega, obrtniškega in delavskega stanu, se peča tudi s politiko. Vprašanje je, ali tudi ta dela spadajo pod cerkveno oblast, in jaz rečem: da, v gotovih mejah; kajti vse katoliško delo naše mora sloneti na katoliški dogmatiki, na katoliški veri in morali. Vsi smo pri krstu prisegli na zastavo Kristusovo, potem šele kot vojaki, uradniki itd. na cesarsko zastavo. Torej najprej bodimo zvesti Bogu! Mi smo vsi otroci matere cerkve, dober otrok mora ubogati, dobra, lepa je naša mati, nezmotljiva, zakaj ne bi jej pokorni bili? Ali ni tam blagor, kjer je pokorščina? In — kdor ne uboga, ga tepe nadloga.

Duhovniki posebno pomislite, da ste najprej duhovniki, da vam najprvo mora biti duhovniška služba v čast božjo! Druge, posvetne stvari, so postranske.

Posvetne stvari, dobro je to, ampak ne sme le eno storiti, drugo opuščati. Zmirom mislite, da smo najprej duhovniki. Posvetno torišče, to ni poglavitna stvar, ampak najprvo je, ubogati višje pastirje, škofo, katere je Bog postavil, da vladajo. Ali ni papež istega mnenja izrekel o socialnih razmerah na Italijanskem? Nič novega ne učim, ampak samo to, kar papež uči in zahteva.

Sedaj pa h koncu, dragi moji katoliški Slovenci! Časi so resni, stebri družbe, države in cerkve se majejo. Mi smo enkrat bili katoliški narod, vsi edini, in bojevali smo se zoper Turke; danes so drugi Turčini, ki nam hočejo vzeti najsvetejši zaklad, sveto našo

vero, sveto dedščino naših slavnih očetov. Ali ne bi se proti temu bojevali vsi, kakor en mož? Ali ta boj je težak, prosimo Boga, ki je vsegamogočen, da se usmili našega ubogega naroda, ki je sedaj na križpotu, ki bije boj za obstanek. O da bi se nas Bog usmili, nas razsvetlil, da bi ga na tem shodu v vsej luči spoznali, da bi nam srca napolnil z

božjo ljubeznijo in nam okrepčal voljo, da izvršimo, kar bomo sklenili! O, da bi Jagnje božje se usmilo slovenskega naroda, da ostane Bogu zvest, da izpolni nalogo, katero mu je Bog dal v načrtu vesoljne zgodovine in da bi enkrat ž njim kraljeval tam gori! Kriste, usmili se nas, to te prosimo, usmili se nas! Amen.

Božji opomini.

Srdil se je Gospod na Izraela,
ko je zagledal v njem neveri vdane.
Sovragi so prihruli čez poljane
na plen, ko je pšenica dozorela.

Ko jim je vera z nova oživila,
pozvan je Gedeon, ki žito mane,
premaga v boju roparske Madjane,
pobje z malo četo njih krdela. —

Še danes se Bogu pregreha stуди
in če postali smo nesreč igrača,
če nas trpljenje raznovrstno grudi,

na pravo pot nas Večni s tem obrača.
Zatekajmo se k njemu v stiski hudi,
on rad spokornim milost svojo vrača!

Br. Gervazij.

Poglej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!

VII. Obljube Srca Jezusovega.

3. Tolažil jih bodem v vsakem trpljenju. Kako težko je včasih trpeti! Vsi križi pridejo nad človeka. Vse kar človek na svetu ljubi, mu more biti v vir največjih bolečin. Zdravje, premoženje, otroci, starši, prijatelji, bogastvo in čast, vse nam more napraviti grenke ure. Izgubil si zdravje, prečuješ dneve in noči v hudih mukah, upal si postati premožen in nimaš ničesar, še potrebnega ne, tvoje srce poželi vedno več posvetnega blaga; zadel te je nesreča, drugi te žalijo in zaničujejo, zapuščen si in brez tolažbe, zdi se ti, da te je vse zapustilo, in se vprašuješ: »Čemu sem na svetu?«

Poglej takrat živo na svojega Jezusa in njegovo ljubezni polno Srce. Vsedi se pod križ in pregledaj pota njegovega življenja. Od

Betlehema, Egipta in Nazareta peljejo vse steze na Kalvarijo. Ulice Jeruzalema so pordečene od njegove krvi, ki je močila tudi skale na Kalvariji. Kaj je ostalo Gospodu? Ne vinar premoženja, ne kaplja krvi, ne iskra življenja, vse je dal. — Dal je še svojo obleko, izgubil čast in prijatelje. Učenci so ga zapustili, Peter ga je zatajil, Juda izdal. — Njegovo ljudstvo, katero je ljubil bolj kakor samega sebe, kako bridko mu je postalo! Na križu visi mrtev, na glavi je trnjeva krona, obraz razbit in opljuvan, na celem telesu rana pri rani.

Kako je sprejel nase ta križ? Ali se je pritoževal. »Ker je svoje ljubil, jih je ljubil do konca. Da svet spozna, da Očeta ljubim, vstanite, pojdemo — v smrt na križ! Ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi! Kaj bi ti

še mogel storiti in ti nisem storil?« To je napravila ljubezen Srca Jezusovega. On ozdravlja naše rane in nosi naše bolečine. »Glejte Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta.«

Odrešeni so gledali na ta sveti križ in potoke krvi, ki so tekli za naše odrešenje, in vzbudil jim je ta zgled hrepenenje, Jezusa posnemati. Gledali so križ, rane, Srce: Jezus je mene tolikanj ljubil, kaj bom pa jaz zanj storil? Naj nosim križ, naj bodem Jezusu v zaničevanju, revščini in pokorščini podoben. Ta zgled trpečega Jezusa je prva in gotova tolažba njegovim učencem. Vsa junaštva mučencev, devic, spoznavavcev in spokornikov so priče te močne ljubezni. »Kaj je moje trpljenje, moja zapuščenost, moja bolečina, kaj revščina in nehvaležnost, katero trpim od svojih, v primeri s trpljenjem Jezusovim?« — Pojdi tudi ti v šolo križane ljubezni, da dosežeš sad : več milosti in tolažbe od Jezusa.

Kdor je sam skusil človeško slabost, ima usmiljenje z onimi, ki padejo; kdor je sam okusil dušne ali telesne bolečine, bo rad tolažil nesrečne, ki so prišli v težave. — Najbolj globoko je pa gotovo naš božji Odrešenik pil iz kelih bridkosti; On ima tudi najbolj usmiljeno Srce. »Tolažil jih bom v vsakem trpljenju.« — Ko človek pred njim izlije svoje srce in je združen z njim v goreči molitvi, pride hladilni balzam, milosvetla luč v našo ranjeno dušo, pride dobra volja trpeti, še več trpeti za Jezusa. »Srce je s trnjem ovito in jaz hočem na zemlji imeti vsele dni! Če imam njegovo ljubezen, zadosti mi je.« — Zakaj, Gospod, te ljudje tako malo poznajo?!

4. Bom jim varno zavetje v življenju in posebno v smrti uri. Če je pri Izraelcih kdo izvršil kak umor, so imeli domači pravico, umor kaznovati. Ker se je pa večkrat le nesreča primerila, je smel morivec, ki je le po nesrečnem slučaju končal drugemu življenje, zbežati v zavetje, katero so mu dajala šesteri mesta duhovnikov in tempelj jeruzalemski. Če je prišel v tempelj, se je oprijel roba oltarja in bil varen pred sovražnikom. — Drugi narodi so tudi imeli tempelje za za-

vetišča, kjer se še krivemu ni smelo kaj žallega storiti. — Tudi mi kristjani imamo zavetišča, kamor vsak lahko beži ob času nevarnosti, naj si bo nedolžen ali pa kriv. Varo zavetišče je vsakemu verniku mati Marija in sveti križ, in posebno rane Gospodove, ki nam vedno kažejo božjo ljubezen in usmiljenje. Te rane so kakor studenci, ki izvirajo na visokih planinah iz mrzlih skal s srebrnočisto hladno vodo. Za nas so ti studenci dragocenejši mimo zlata in srebra, ker moremo notri potopiti vse zmožnosti duše in telesa, vsa dela, ki jih opravljamo, vse misli in želje, da se očistijo zemeljskega prahu in dobijo pred Bogom pravi lesk in večjo vrednost za večnost. — Med vsemi ranami se pa najlepše sveti rana presv. Srca, katero obdaja kakor poročni venec plamen ljubezni. Ta srčna rana je vsem kristjanom najbolj varno zavetje, ker

a) Srčna rana nam potrjuje upanje, da se zveličamo. Vse rane Gospodove so nam vrata v nebesa, odprte celemu svetu. Najbolj široko odprta je pa rana Srca Jezusovega. Vse rane so zavetje ubogemu grešniku, srčna rana je pa prostor, kjer se more mirno odpočiti. — Ta rana govori tako tolažljivo našemu srcu: Jezus je ljubezen in čaka tvoje ljubezni. — To božje Srce je bilo ranjeno, da bi mi iz vidne rane spoznali nevidno rano, katero mu je ljubezen zadala. Ali nam je mogel Jezus na lepši način pokazati svojo ljubezen, kakor je storil, ko ni dal le razmeariti svojega telesa, ampak tudi svoje Srce?

Koliko škode ti napravita ona žalost in mrzkost, ko se ti nič ne ljubi, in v katero gotovo večkrat zaideš! — Gospod nam je odprl srčno rano, da nam je pokazal pot tolažbe in moči. Le pribeži v času skušnjave v to srčno rano, kjer boš vedno našel studentec čistega veselja. — Sveti Henrik Suzo je postal nekega dne prav žalosten, ker so ga napadle skušnjave, da je zastoj vse njegovo prizadevanje, ker bo poguljen. — Takrat zasliši glas, ki mu je klical iz nebes: »Vstani, skrij se v moje rane, v njih je zate edina rešitev!« Henrik je poslušal, skušnjava je nehala, v svetih ranah je našel neizrekljivo tolažbo.

»Ni mogoče,« pravi sveti Avguštin, »da bi me moji grehi napolnili z grozo, če se ob enem spominjam smrti svojega Odrešenika. Moji grehi gotovo ne morejo biti večji, kakor je zaslužnje njegove smrti. Žebliji in sulica glasno vpijejo, da sem zares dosegel spravo s Kristusom, katerega ljubim. Longin mi je odprl stran Kristusovo. Tam vstopim in varno počivam v sveti rani. Kdor se boji množine svojih grehov in sodbe, naj ljubi. Ljubezen izžene strah.« Zakaj imaš torej strah, zakaj se ne izročiš njegovi ljubezni? Glej, vse, kar je trpel do smrti, je trpel iz ljubezni do tebe, dal je svoje življenje in še mu ni bilo zadosti. Božja pravica je bila potolažena, toda njegova ljubezen še ni počivala. Še enkrat nam je hotela pokazati vso svojo moč. Gospod je dal odpreti svoje Srce, da bi imeli v vsaki sili varno zavetje, prostor, kjer naj bi človek našel vse, kar potrebuje.

b) Pribeži v vsaki skušnjavi v srčno rano! Nobeden ni brez skušnjav. Zapeljavanja pridejo od sveta, hudobnega duha ali naše poželjivosti. Vse vrste skušnjav imajo v naši slabosti mogočne zaveznike. Pogosto te morebiti moti želja po bogastvu, uživanju in časti. Svet in satan ti vse tako lepo naslikata, da bi ti te prazne in minljive reči pozelel in na Boga in njegovo prijateljstvo pozabil. Toda le poglej natančneje, ali ne vidiš za tem videzom posvetne sreče blede žene s smrtno koso, ki te v jamo pelje, in v vsej tej lepoti sveta le prevaro in strup za tvoje notranje življenje. Kadar se bliža posvetna ljubezen in ti je srce nemirno, prav do globočin razburjeno, hiti k Srcu Jezusovemu, kjer imamo zavetje pripravljeno, in prav dobro poglej to srčno rano. Tam je pravo bogastvo, pred katerim obledi sijaj zlata in srebra ter blesk sveta; tam je za nas pripravljeno celo morje veselja in blaženosti, proti kateri vsa slast sveta še senca ni. Tam boš duša našla pravo bogastvo in veliko čast, da boš lahko pozabila na pene in sanje sveta. Kraljeva dvorana se nam odpre pri srčni rani, stene so okrašene z njegovimi čednostmi in popolnostmi, vidiš tu vse, kar je zate storil. V tej kraljevi dvorani te čaka

tvoj ženin s trnjevo kroño, da zasnubi tvojo dušo. Kralj jnebes in zemlje te prosi ljubezni, Vsegamogočni hoče naš hlapec postati in ti odpreti skrivnosti svojega Srca. Ali moreš razumeti to ljubezen in to ponižanje? Ko bi bil ves svet v tvoji oblasti, ali bi bil bolj srečen?

Res ne vidijo tvoje telesne oči vseh teh dobrot. Če jih pa še premalo poznaš in še nisi dosti ginjen od vse njegove ljubezni, pribeži zopet k božjemu Srcu in moli. Saj se iz njega izliva milost, ki nas razsvetljuje in ogreva ter gasi ogenj posvetne poželjivosti. Če ti je še vendar težko zafajevanje in premagovanje, če se ti zdi pot popolnosti ozka, strma in pretežka, hiti zopet k Srcu Jezusovemu. To božje Srce oslaja vsako grenkost in da tako moč, da se z veseljem in navdušenjem prenaša vse, kar je nasprotnega in težavnega. To Srce je bilo prostovoljno pogreznjeno v morje žalosti zaradi tebe: ali ne boš maral okusiti male kapljice trpljenja iz njegovega Srca? Kar ti je pretežavno, ti olajšuje njegova milost. Kakor ni skušnjave, ne mika sveta, katerega ne bi mogli premagati v Srcu Jezusovemu, ki je vir vsega dobrega, tako ni trpljenja, ne strahu, katero bi ne moglo odvzeti Srce Jezusovo, to globoko morje ljubezni in trpljenja, blaženosti in milosti.

»O ljuba rana,« kliče sveti Bonaventura, »po tebi sem prišel do globočin ljubezni Jezusove. Notri si postavim svoje stanovanje, ker tam najdem srečo v izobilju. Kako slepi so ljudje, ki ne vedo, kako bi se Jezusu približali po njegovi rani. Srce je odprto, blaženost angelov nas notri čaka in še odlašaj vstopiti! — Ko bi ti slepi ljudje razumeli, kako se je treba Jezusu bližati po njegovih ranah, bi našli notri čudovito stanovanje. Če še v navadnem delu in družčinah pozabimo zunanje težave in trpljenje, kakšno sladkost bo pač okusila duša, ki je s Srcem Jezusovim! Z besedami ne morem tega povedati. Poskusite sami, pa boste našli zaklad, ki ima vse druge v sebi.« — Tukaj so vrata raja, ki se vam na stežaj odpirajo. Pred tem rajem ni več angela z ognjenim mečem, sulica je odprla zakladnico modrosti in večne ljubezni. Če hočeš imeti na poti v

Smrt sv. Uršule.

večnost svetlo luč in vedno zvestega tovariša, če hočeš imeti v vsaki težavi potrebno pomoč in tolažbo, stopi notri skozi široka vrata rane v božje Srce. Tukaj bom stanoval, tukaj vedno varno počival. — Zakaj sem ta kraj miru in sreče tako pozno spoznal in vzljubil? Koliko bridkih skušenj bi mi bilo prihranjenih, koliko ur bi ne bilo zgubljenih! Duša, ali ne vzbuja tudi pri tebi pogled na srčno rano radosti in zaupanja? Glej, kako se odpira Srce tvojega ženina v čisti ljubezni do največjih revežev!

Položi tudi ti svoje srce v srčno rano! Ko boš čutil plamen ljubezni, bo zginjala tvo-

ja slabost, potolažen boš pri vsej zapuščenosti. Tebi se torej izročim. Ni mi dosti, da sem s Tabo združen po milosti, v Tebi hočem imeti popolno zavetje v veselih in žalostnih urah; s Tabo hočen biti združen, da bom to mislil, želel in delal, kar od mene pričakuješ. Moj božji Odrešenik, Tvojemu vodstvu se izročim, ker mi le dobro hočeš. Če je zdravje zame dobro, mi daj zdravje; če mi je bolezen ali zapuščenost koristna, jo bom rad sprejel. Le svojo milost in ljubezen mi vedno ohrani in v Tebi sem srečen.»

Anton Oblak.

Kdo je srečnejši?

Kako si srečen, slavček moj,
tvoj spev je lep, krasan,
srebrnočist je glasek tvoj,
tako mehak, voljan.

Ko siplje solnce žarkov sto
k slovesu v temni log,
z očesom ljubkim zreš v nebo,
zreš tje, kjer biva Bog.

In zdaj svečano zazveni
tvoj glasni slavospev,
vše sluša — jelka le šumi
tja v pesmice odmev.

Blagrujem te, ti slavček moj,
zavidam te pa ne;
krasnejša, lepša kot spev tvoj
srca molitev je.

Ko poješ ti, te sluša log,
te občuduje cvet;
ko molim jaz, posluša Bog,
moj spev je večno svet.

Na vejici se ziblješ ti,
jaz kleknem pred oltar,
iz duše polne spev hiti,
ki Večnemu je v dar.

Ti poješ spev, sladak in mil,
a nič ne veš komu;
spev, ki se v meni je rodil,
gre večnemu Bogu.

Ti, slavček, pel boš le dotlej,
da te pokoplje log;
moj spev — molitev — nima mej,
je večna kakor Bog.

Le pridno poj, ti slavček moj,
tvoj spev me radosti,
saj me spominja glasek tvoj:
srečnejša sem kot ti.

S. Elizabeta.

K Jezusu po Mariji!

IX. pismo.

Visokočastiti gospod župnik!

Danes na praznik Marijinega rojstva smo zopet imeli družbeni shod. Naš gospod voditelj so nam v svojem govoru nadaljevali o **posebnih družbenih dolžnostih**, ki so zelo važne, akoravno same na sebi niso pod grehom zaukazane.

Kolikor sem si zapomnila, Vam, dobri gospod župnik, hočem sporočiti. Govorili so tako-le nekako:

»Četrta posebno dolžnost je: opravljati **vsakdanjo družbeno molitev**, in sicer: zjutraj tri češčenamarije in »Pod tvoje varstvo pribežimo.« — S to molitvijo se članice takorekoč vsak dan znova Mariji posvete, ter ji darujejo delo in trpljenje dneva, zagotavljajo svojo vdanost in zvestobo; od Marije pa si prosijo blagoslova Materinega za svoje delo. Obenem pa je ta društvena molitev **nekak opomin**, da se udje vedno spomnijo, komu so se posvetili in kaj so obljubili takrat, ko so vstopili v družbo.

5. Udeleževati se — če domača opravila pripuščajo — vseh **cerkvenih opravil, pobožnosti in slovesnosti**, ki jih napravi družba.

Prvi namen Marijinih družb je na tihem in skrito delovati v svoje in v bližnjega izveščanje. Vendar je potrebno in koristno, da se družba včasih svetu pokaže kot sveta vojska, ki šteje v svojih vrstah — mnogo mož, žena, mladeničev in deklet, ki jim bije v prsih pogumno in plemenito srce. Kedor se zaveda te časti, da je član najpogumnejšega krdela v armadi Kristusovi, ki se zbira pod zastavo Marijino, in da se vsi kot sinovi in hčere najmogočnejše in najslavnejše kra-

ljice ponašajo z najlepšim duhovnim plemstvom, tak se bo vedno z veseljem udeleževal vseh slovesnosti, ki jih priredi družba.

Naj omenim še neke druge prireditve, o katerih se sliši semtertje, namreč o igrah in predstavah. Ne zamerite mi, da kar naravnost povem, da posvetne če tudi dobre igre in predstave, h katerim ima vsakdo pristop, ki plača vstopnino, ne spadajo v Marijine družbe.

Ako so pa vendar take razmere, da iz drugih vzrokov kaže prirediti igre ali predstave se morejo dopuščati le popolnoma dobre igre, kjer ni prav nič spodtakljivega. Dopustiti se smejo take igre zlasti tedaj, ako se tako za družbo more pridobiti naklonjenost ljudi, in ako je morebiti tako najložje da se članom pripravi kako razvedrilo in poštena zabava.

In če že priredi dekliška družba enkrat na leto kako igro le za gotove povabljenе osebe (mladeničem se sme malo več dovoliti) naj nikoli in pod nobenim pogojem ne bodo vloge mešane, in vse naj se izvrši do večera.

Dobro si torej zapomnite, da Marijina družba ni društvo za gledališke predstave.

6. Šesto pravilo se glasi: »Članice morajo biti **pokorne** v družbenih zadevah voditelju in predstojništvu. Marijina družba je namreč organizem, telo. Udje Marijine družbe morajo biti kakor udje enega telesa v živi zvezi med seboj.

Vsak ud v človeškem organizmu, n. pr. roka, noga itd. ima svoje opravilo, vendar so drug na drugega navezani in vsi odvisni od zapovedujoče človeške volje. Ravno tako mora tudi biti v dobri Marijini družbi. Vo-

ditelj, kateremu je predstojništvo v pomoč, zapoveduje; udje pa morajo ubogati in izpolnovati želje in ukaze. Če se to zgodi, potem je res dobro za družbo.

7. Zelo važno je pravilo, ki se glasi:

»S tovaršicami živeti v prijaznosti in krepko vkup držati, vnemati z zgledom, in če je potreba tudi z besedo, druga drugo za dobro, ter si dajati veselje in srčnost za družbo in za krščansko življenje.«

Marijini otroci naj si mislijo, da je Jezus Kristus posebno nje v mislih imel, ko je rekel: »Ljubite se med seboj. V tem vas bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako se ljubite med seboj.«

Da, tako morajo se ljubiti otroci najboljše Matere da se bodo ljudje lahko zgledovali in začudeno to rekli, kar so govorili o prvih kristjanih: »**Glejte, kako se ljubijo!**«

Ako se to zgodi, tedaj bodo tudi sami spoznali resničnost besedi sv. Duha: »Glejte, kako dobro in prijetno je, ako bratje (t. j. ljudje istega plemenitega mišljenja) skupaj prebivajo.«

8. »Skrbeti za čast in ugled družbe. Tovarišico, ki po pravilih ne živi, ali prijateljsko posvariti, če so napake manjše; če so pa večji pregreški ali pa če še prijateljsko posvarjenje ni nič izdalo, predstojništvu naznaniti. Katera tega ne stori, je sama graje vredna. — Katera pa je posvarjena, naj svarilo sprejme brez zamere.«

K temu pristavim le to: »Če boste storile boste odpravile mnogo zla, Marijino družbo pa očistile peg in marog pregreškov in napak.«

9. »Bolno tovaršico — če je mogoče in potreba — obiskati, umrlo spremiti k pogrebu in moliti zanjo.«

Kadar zbolí članica, naj to takoj da sporočiti predstojništvu, ako že morda predstojništvo tega ne ve. Pri shodu se potem moli za bolno in se članicam priporoči v molitev.

Obišče naj se bolnica, ako ji je to ljubo, in obisk naj se tako zgodi, da je bolnici v korist, dušno in telesno.

Pri obisku naj se govore reči, ki so bolnici v tolažbo in vzpodbudo. Zelo važno je

tudi, da se vsak nevarno oboleli bolnik pripravi zadosti zgodaj na vredno izpoved (morda zadnje v življenju), in na to, da vredno sprejme sv. popotnico. Ker je bolnik takrat navadno zdelan in more sam malo misliti, je prav umestno, da se mu iz dobre knjige prav počasi in bolj rahlo bere priprava na spoved in sv. popotnico.

Tudi po sv. obhajilu, ko je duhovnik zapustil bolnikovo sobo, je najlepše in najboljše da kdo poklekne k bolnikovi postelji in mu pobožno in prav počasi bere zahvalo za prejete milosti. Seveda morajo tedaj vsi navzoči molčati in tudi moliti.

Za vsako umrlo članico se bere ena sv. maša pri družbinskem oltarju in takrat naj pridejo vse članice k sv. maši. Vse članice ki utegnejo naj umrlo spremijo k pogrebu, potoma molijo za ranjko, in tudi potem naj se ranjke večkrat spominjajo v molitvi. — Na mestu nepotrebnih vencev ali sveč ki mnogo denarja stanejo, a ranjki nič ne koristijo, je lepše, koristnejše in bolj v krščanskem duhu da se zbere nekaj denarja za sv. maše, ali za uboge ali v kak drug dober namen v dušno korist ranjke. — Tudi za grobove ranjih članic naj skrbi družba.

10. Zadnja posebna družbena dolžnost je skrbeti za lepoto družbenega oltarja. V to naj se izvoli kdo od predstojništva, ki biva prav blizu cerkve in ima čut za lepoto in veselje za vzgojevanje cvetlic, da to preskrbi in zlasti ob Marijinih praznikih, v majniku in v sobotah skrbi za lučko, ki gori pred družbinsko podobo in ozaljša podobo Marijino s svežimi cveticami.

Tako so nam govorili g. voditelj. Po končanih družbenih molitvah so nas opozorili na več napak n. pr. da je premalo ponižnosti v nas, da so doma nekatere uporne, da nekatere nosijo obleko in nakitje ki je predrago in neprimerno stanu. Z žalostjo so tudi naznanili, da so osem deklet novink morali odsioviti ker so se preslabo pripravljale za sprejem. Dve sta dobili pismeno posvarilo, tri pa je posvarila prednica, ker niso redno prihajale k shodu. Toliko o zadnjem shodu.

Večinoma se novinke prav pridno pripravljamo za sprejem. Naša Alojzija nam je razložila že vsa družbena pravila. Nekatere že znamo pravila na pamet.

Čas poteka; kmalu pride 8. december, prelep Marijin praznik, ob katerem so nam obljubili gospod voditelj sprejeti nas med

srečne člane družine Marijine. Da bi se le mogle prav dobro pripraviti!

Sebe, vse novinke in celo družbo priporočam v molitev pri oltarju Gospodovem prevdana in hvaležna

Angela.

Na praznik Rojstva Dev. Marije 1896.

Oglasnik Marijinih družb.

1. O priliki katoliškega shoda so imeli Marijini družabniki, kateri so se oglasili, **skupno kosilo** v „Rokodelskem domu“. Stvar se je, kolikor je bilo pri veliki množini in naglici mogoče, dokaj dobro obnesla. Bilo je skupaj okoli 260 fantov od 27 različnih družb. Bilo bi jih še več, pa nazadnje oglašeni se je moral denar vrniti, ker gostilničar ni imel več prostora; drugod se pa za to nizko ceno ni moglo kosilo dobiti. (Če kdo, ki je plačal, denarja še ni dobil, naj se oglasi!)

Med kosilom je spregovoril škofij. vodnik Marijinih družb in rekel med drugim: Pozdravljeni fantje! Prav, da ste prišli na katoliški shod. Vi ste namreč posebno poklicani, da se kaj podučite in razbistrite, da malo veste, za kaj se pravzaprav po svetu gré, zakaj takó vré, zakaj taka vojska. Vi ste dolžni podučiti se in navdušiti, da boste mogli potem tudi druge podučevati in navduševati. Vsak izmed vas je poklican biti agitator, ali če hočete — apostol; sam goreč za vse dobro, vnemati tudi druge, do katerih more! — Ali ste videli danes tiste razgrajače, tiste divjake, ki so hoteli s svojim tuljenjem naše zborovanje motiti? Prav je, če ste jih videli. Učite se od njih! Ali se morete tudi od njih kaj naučiti? Pa veliko, — gorečnosti namreč in vneme za svojo stvar. O, ko bi bili vi in vsi drugi Marijini družabniki za dobro takó vneti, kakor so ti za hudobijo! Ste videli, kakó jim je strast sovraštva gledala raz obraza? Če so ti — ne zamerite: ni sícer lepo reči, ampak je primerno — če so ti podobni satanu, ki takó piha na katoliško reč, morate biti vi kakor sv. Mihael,

kateri je treščil satana v peklenko brezno! . . .

— Danes smo že drugič tukaj skupaj, lani ob tristoletnici Marijinih družb, letos ob katoliškem shodu, — kmalu bomo morda že tretjič. Želim namreč, da bi enkrat kmalu prišli v Ljubljano skupaj vsi fantje Marijinih družb, ne samó zastopniki, ampak vsi, kolikor jim je le mogoče priti, in imeli tukaj eno veliko zborovanje, pri katerem se boste med seboj bolj spoznali, kot bratje pozdravili in še bolj navdušili za Marijo in njeno družbo. To se bo zgodilo ali prihodnje leto ali pa vsaj leta 1908., ko se bo obhajala 50-letnica prikazanja Matere božje v Lurdu . . .

Fantje so to naznanilo sprejeli z velikim veseljem; in to se bo tudi v resnici zgodilo. (Prej morda pa pridejo enkrat še predstojništva skupaj.)

Govorili so pri kosilu še: č. g. kaplan **Gomilšek**, ki je slučajno naletel na to družbo, g. **Šerjak** v imenu ljubljanske Mar. družbe en zastopnik dobrepoljske družbe in gospod župnik **Ignacij Zupanc** iz Predoselj.

Zapeli smo tudi eno pesem „Hej Slovenci!“ Spodobila bi se bila pač še ena Marijina, pa nismo vedeli, kako bi kaj šla. Jih bomo pa zato takrat več speli, ko pridemo vsi vkup. Da bi že kmalu prišel ta dan! Kar težko ga čakamo.

2. Marijina družba na **Homcu** nam naznanja, da so vsi njeni udje v 2. stopinji družbe treznosti — mladeniči in dekleta. — en mladenič in dve dekletki pa v 3. stopinji (popolne zdržnosti). — Tako je prav. Kaj pa drugi?

Lučica moja.

Le gôri, le gôri mi lučica moja
Pred sveto podobo Marije,
Prelepa naloga je, lučica, tvoja,
Da lepše, krasotnejše ni je.

Saj tvoja svetloba mi milo obseva
Obličje nebeške Kraljice;
In srce ubogo v ljubezni ogreva
Do milostne rožne Device.

Kako bi ne ljubil te, Mati premila,
Ne vžigal ti lučice v slavo!
Saj ti si nezgod me premnogih rešila,
Ko prišel sem v hudo skušnjavo.

Dokler čas življenja mi tu ne poteče,
Bom vžigal ti v čast to svetilo;
Dokler bode bilo to srce goreče,
Te vedno bo Mati ljubilo.

A ti, moja Mati, me varuj, tolaži,
Zapuščam ko revo človeško,
Dušice usmili se in ji pokaži
Tam Jezusa — Solnce nebeško!

R. Silvester.

Spreobrnila ga je.

(Zgodba. — En košček apostolskega dela.)

Ciril Zor je bil zelo živ in vesel mladenič, saj je bil komaj 22 let star. V bližnjem mestu se je učil trgovine, a kmalu se je naveličal; postalo mu dolgčas, ker je bilo za njega premalo zabave in razveseljevanja. Misleč, da bo doma kratkočasneje, je zapustil mesto in se podal domu; a varal se je, kajti doma je bilo še pusteješe.

Cirilov oče je imel iz prvega zakona dva otroka, ki sta bila krščansko vzgojena. Po smrti svoje prve soproge se je poročil z drugo, posvetno žensko, in od tega časa izgubil je popolnoma katoliško mišljenje in življenje. In po zgledu očetovem je začel tudi sin cerkev zanemarjati.

Odkar je zapustil šolo, od tistega časa ni bil več v cerkvi. Vse to je opazovala njegova pobožna sestra Alojzija in srce ji je krvavelo, ko je videla svojega brata v takem stanu. Skušala ga je večkrat privedi na pravo pot, a bilo je vse zastonj. In tako je bilo pusto in žalostno v hiši, odkar je prevzela mačeha gospodinjstvo. Ciril se za to ni dosti brigal, veselil se je in užival dan za dnem bolj sladkost življenja, četudi vse to veselje ni bilo pravo.

Veselil se je pa Ciril še nekaj drugega! Sestrična Berta je napovedala obisk za nekaj časa in pride že jutri. To bo zopet življenje v hiši! Ciril je imel pa tudi zelo rad svojo

sestrično, ki je bila živa, vesela, a pri vsem tem strogo katoliško vzgojena. Že kot otroka sta se skupaj igrala, skakala po travnikih ter letala po bližnjih gozdih. Vendar je pa imel Ciril do nje nekako spoštovanje. Zakaj, sam ni prav vedel.

In Berta je prišla. Vedela je dobro za Cirilovo lahkomišelnostno življenje, vedela dobro, da nima bratranec nobene vere; prišla je z namenom, da ga bo privedla na pravo pot. Nasproti Cirilu pa se je vedla vedno tako, kot da bi ničesar ne vedela; molčala je in molila za dober uspeh.

Cel teden je bila Berta že pri stricu na počitnicah in priljubila se je hitro vsem domačim.

Nekega dne, ko sta sedela sama s Cirilom na vrtu, reče mu naenkrat: »Ciril, jaz bi šla rada v nedeljo k spovedi, ali me hočeš spremljati? Jaz sem tukaj tuja in obenem greš lahko k spovedi tudi ti.«

Ves začuden pogleda Ciril svojo sestrično in ji odvrne: »Ali Berta, kaj zahtevaš vendar od mene! Ali ne veš, ali ti ni mogoče že Alojzija pravila, da ne hodim več v cerkev in da že nisem bil dolgo časa, sam ne vem kdaj, pri spovedi?«

»Jaz o tem z Alojzijo nisem ničesar govorila,« reče mu Berta mirno. »Toda, ljubi moj Ciril, ravno to je pravi vzrok, da greš

z menoj, ker že dolgo časa zanemarjaš verske dolžnosti.«

Po kratkem pomisleku ji odgovori:

»Do vrat te hočem spremiti, toda v cerkev s teboj iti in še celo k spovedi, tega ne morem storiti, to mi je nemogoče! Kaj bodo pač ljudje rekli?! In potem pa tudi to, ker nisem bil leta in leta več pri spovedi!«

»Ali je tako slabo s teboj, ubogi bratranec,« odgovori mu deklica presenečena. »Vidim, da nisi več srečen, že dolgo časa več ne; ali da bi bil tako daleč zašel, da bi zavoljo ljudi začel cerkev in spoved zanemarjati, tega bi si ne bila mislila. O Ciril, kaj bi rekla k temu tvoja pokojna mati!«

Začetek je bil storjen, govorila sta še večkrat o tem med tednom, toda Ciril se je vedno izogibal odgovora, kadar sta o spovedi govorila. Velik boj se je vnel v srcu mladenčca; bil se je boj za izgubljeno dušo.

Zopet je skušala skrbna Berta nekega dne pripraviti svojega bratranca do tega, da bi šel k spovedi, toda zopet jo zavrne:

Ah, Berta pusti me v miru; ne znam več spovednih molitvic in tudi to, — oh, kako debelo me bo duhovnik pogledal!«

Popolnoma resno in mirno, — na tihem se veseleč, da Ciril vendar nekoliko na to misli, — mu odgovori:

»Kar se tiče skrbi zaradi spovednih molitvic in pripravljanja k spovedi, ti hočem jaz pomagati. Vzela bova v roko katekizem in mašno knjižico, ter se tako pripravila dobro in skrbno. Ali ni lepo z Bogom mir in spravo storiti? Saj je že skrajni čas! Kar se pa tiče duhovnika, bodi uverjen, da se bo veselil, ako boš opravil dobro spoved.«

Solznihi oči mu je govorila Berta, in ko je to videl Ciril, bilo mu je nekako čudno pri srcu. Odstranil se je, da bi prikril svoje gnanje, kajti odkar mu je mati umrla, se še ni nikdo tako za njegov dušni blagor brigal, mu še ni nikdo, tako lepo govoril kot ravno ona. —

Še istega dne zvečer, zašepče Berti na uho: »Berta poskusiti hočem!«

»Tako ga popraša: »Ciril, do katerega gospoda duhovnika imaš največje zaupanje? H kateremu hočeš iti k spovedi?«

»K gospodu župniku, že iz tega vzroka, ker je nasproti meni vedno prijazen in ljubezljiv,« odgovori Ciril.

In sedaj ga je začela podučevati z vso gorečnostjo.

Napočil je dan, — dan sprave z Bogom. — Goreče sta molili Berta in Alojzija za resno spreobrnjenje brata. Prej pa je obiskala Berta gospoda župnika, mu razodela vzrok prihoda, ter prosila, naj blago in milostno ravna z njenim bratranecem.

Smehljaje, nekako začuden odgovori častitljivi in izkušeni gospod:

»No, mislim, da bo dobro šlo, samo, da ga imam enkrat v spovednici. Da, marsikaterega grešnika smo že na ta način vjeli.«

In tako je bilo tudi pri Cirilu. Bojazljivo je stopil z Berto v cerkev; v cerkev, — kjer je prejel prvo sveto obhajilo. Od istega časa ni bil več pri mizi Gospodovi. Plaho gre k spovednici, in ko pride vrsta na njega, obide ga bojazen in — ni si upal stopiti v spovednico. Hitro se odstrani in zapusti cerkev . . .

Berta je opazila vse to, a zavoljo tega ga ni zasramovala, kajti videla ga je vsega potrtega in otožnega.

»Danes nisi bil gotovo še popolnoma pripravljen, ljubi Ciril; težko, grozno težko ti mora biti, po tako dolgem času iti zopet k spovedi!«

Saj je pa tudi v resnici zelo težko. In nebeško kraljestvo se tudi težko doseže. Tako mu je govorila tolažilno Berta.

Drugi dan je šel Ciril k sv. maši. Berta je pristopila k angelski mizi, darovala sveto obhajilo za svojega bratranca z namenom, da bi mu Bog podelil resno voljo iti k spovedi. Tudi je opravila svoje molitve s podvojeno pobožnostjo, samo, da bi bile njene srčne želje uslišane.

Naslednjo soboto sreča Cirila v svoje največje veselje na cerkvenem pragu, ko je šel ravno iz trgovine.

Zarudelega obraza pozdravi sestrično, stopi v cerkev, ter gre naravnost k spovednici. Gospod župnik spove nato mladeniča, kateri je zopet enkrat po preteku tolikih let opravil skesano spoved.

Ves skesan poklekne pred veliki oltar, ter opravi pobožno zahvalno molitev. Malo je bilo vernikov v cerkvi in mej njimi je bila tudi Berta, ki je Cirila skrivaj opazovala.

Ko je prišel domu, šel je naravnost v svojo sobo in tisti večer se ni več prikazal iz nje. Pozno v noč je molil, ter se tako pripravljaj za naslednji dan.

Drugi dan je prejel z največjo pobožnostjo sveto obhajilo.

Prišedši domov, srečal je na vrtu sestrično, ter ji reče:

»Hvala ti Berta; kako srečen sem danes! — O, Berta, kaj bi bilo z menoj, ko bi ne bila ti k nam prišla!«

Ona zašepeče: »Hvala Bogu!« — več ni mogla spregovoriti. In ko pride k Alojziji v sobo, jokali sta se samega veselja.

Ciril se je spreobrnil popolnoma. — Pogosto je prejemal sv. zakramente, ter živel lepo krščansko.

Sestrična Berta je nato odpotovala; njeno delo bilo je sijajno dovršeno.

* * *

Ni minulo še leto in Ciril je umrl. — Med dolgo trajno boleznijo je pogosto sprejemal sv. zakramente in tako mirno in skesano v Gospodu zaspal. Še v boleznijo je hvalil božje usmiljenje, da ga je privedlo k spreobrnjenju.

Življenje blaženega župnika Janeza Vianeja.

(Konec.)

Leta 1853 je dobil Vianej enega misijonarja za pomoč. Prej je imel 10 let za sodelavca duhovnika Rajmonda, do leta 1843. pa je moral to velikansko delo opravljati ubogi, nevedni župnik sam, katerega izprva v ta sveti stan še pripustiti niso hoteli. Malo in veliko je drlo k njemu, pa naj jih je dosegla božja roka ali človeška hudobija. Vdove in sirote, srečni in nesrečni, mladi ljudje polni goljufivih upov in sivi starci, ki so se izrabili med svetom; ženske, ki so se grešnega življenja naveličale in druge, ki so dosegle najvišjo stopinjo popolnosti; možje učenjaki, slavni pridigarji in voditelji mladine so hodili po svet k temu ubogemu župniku, čigar svetost se jim je zdela ravno tako nadnaravna kakor njegova modrost; zakaj sv. Duh je bil v njem in je govoril iz njega, kakor je obljubil Kristus svojim učencem. Vselej je zadel Vianej pravo, ne da bi pomišljal. Trume so ga obdajale, in ljudje so ga prerivali semtertje in ga vlekli za obleko, pa zmeraj je ostal enak, zmeraj prijazen in ljubezniv; učil je in opominjal, in ves čas svojega dolgega življenja ni odprl svojih ust za drugo kakor za tolažbo, ne svojih rok za drugo kakor za blagoslov in miloščino.

In vrhu vsega dela, ki ga je dostikrat tako izmučilo, da je mislil omedleti, je še strogo samega sebe zatajeval, se dostikrat cele ure bičal, da se pokori za velike grešnike, ki jih je tako ljubil, da je bil pripravljen zanje trpeti in moliti do konca sveta; svojemu telesu je pritrgal, kar je le mogel. Tako je sklenil, da ne poduha nikdar nobene cvetice, da v žeji nikdar ne pije, da nobene muhe ne odžene, da se ne izogne nobenemu smradu, da ne pokaže nikdar, če se mu kaj gabi, da se nikdar ne vsede ali pri klečanju nasloni, da prenaša mraz in vročino z mirnim srcem. Spal je na deski, in posta se je tako navadil, da je nekoč cel teden samo trikrat jedel, kakor smo že omenili. Njegova hrana je bil neslan krompir, nekoliko mleka in suh dostikrat plesniv kruh, ki ga je našel v malih revežev in ga navadno od njih kupil; rekel mu je kruh revnih, in ga užival s pravim veseljem, zakaj samozatajevanje, revščina in ljubezen so mu dajale nebeško sladkost.

Denarja mu je prihajalo velike množine, tako da je imel na razpolago izredne vsote. Nekega dne sta prišla k njemu dva njegova misijonarja; bil je nenavadno vesel. Ko sta

ga vprašala zakaj je tako dobre volje, jima je odgovoril: »Danes zjutraj sem prišel na to, da sem bogat, lastnik — 200.000 kron. In kar je še več vredno, ta denar sem naložil pri najzanesljivejših zavodih, kar jih je na svetu. Posodil sem ga trem tako bogatim osebam, da bogatejših ni dobiti.«

Pokazal jim je nato zapisek svojih pobožnih ustanov, da jim razjasni te skrivnostne besede. Za misijone po domači škofiji je odločil blizu 200.000 kron. Razen tega je dal še 40.000 kron za več kot 1000 letnih maš. Nameni za katere je določil te maše, nam kažejo, kaj je bilo tej razsvetljeni in bogoljubni duši najbolj pri srcu.

Posebno veliko jih je odmenil za verne duše v vicah.

Razen daril za dobre namene je prejel Vianej večkrat kako darilo zase, n. pr. dragoceno skrinjico za relikvije, lepo sliko, drag rožni venec i. dr. Ob takih prilikah je pač rekel: »To je pa zame, to si bom obdržal«, a takim sklepom ni ostal dolgo zvest. Zakaj kadar je mogel napraviti komu drugemu kako veselje, je dal precej vse proč. Zakaj njegovo srce ni poznalo nobene druge želje, kakor skrbeti za izveličanje duš. Kako prijetno je bilo to Bogu, je izvedel skrbni dušni pastir v neki prikazni, v kateri se mu je prikazala njegova zvesta patrona sv. Filomena. Pravil je o tem sledeče: »Nekdaj sem bil v zadregi, ker nisem v neki zadevi božje volje dobro spoznal. Tedaj se mi je prikazala sv. Filomena. Prišla je vsa svetla, obdana od belega oblaka, doli iz lepih nebes in mi je rekla: Tvoja dela so dobra, ker ni nič bolj dragocenega kakor zveličanje duš.

Tudi svet ga je obsopal s častmi. Ko so mu nekdam o tem namignili, se je pošalil po svoji ponižni navadi: »Da, jaz sem častni kanonik vsled prevelike dobrote škofove, vitez častne legije po nerodnosti vlade, pastir enega osla in treh ovac po volji mojega očeta.« Njegova ponižnost ga ni zapustila nikoli.

Nekdam mu je dejal eden njegovih misionarjev: »Gospod župnik, kako se morete vendar sredi teh vedno novih trum ustavljati skušnjavam prazne slave?«

»Oh, ljubi moj!« mu odgovori sveti duhovnik, »vprašajte raje, kako se ustavljam skušnjavam boječnosti, malosrčnosti in obupnosti. Milost naredi to, pri tem in pri onem milost, ki se nam odmerja po zaupanju, s katerim prosimo srčnosti, zakaj ponižnost ni nič drugzega kakor pogum, obdržati se v pokorščini do Boga.« Zato je dobri, res častivredni pastir tako zaželel zapustiti arsko župnišče in v pokori in samoti samo Bogu služiti. Še štirinajst dni pred smrtjo je dejal svojemu škofu: Oh, Prezvzišeni, kmalu Vas bom prosil, da me pustite iz službe, da bom objokaval grehe svojega življenja.«

»Ali, ljubi moj župnik«, mu odvrne ta, »solze onih grešnikov, ki jih Bog k vam pošilja, so ravno tako težke kakor Vaše. Ne govorite več o tem, če ne, ne pridem več k Vam.«

A tudi te ljubenive in vzpodbudne besede ga menda niso prepričale; sam sebi se je zdel prevečen grešnik, trepetal je v svojem srcu, ko se je domislil svoje službe in se zbal, če je ni preslabo opravljal. Večkrat se je celo tresel pred božjo sodbo. Zadnji dnevi njegovega življenja pa so mu potekali v velikem miru in njegovo umiranje je bilo tako priprosto, tako mirno in ponižno, kakor da si ga je sam odredil.

Še 29. julija 1859. je opravil vsa svoja navadna dela. Na večer pa se je v svoji sobi zmučen zgrudil in rekel: »Ne morem več; grehi morijo grešnika.« Čutil je, da se mu bliža konec, ni govoril več o tem, da bi šel ob navadnem času v cerkev, ampak čakal je mirno in vdano, da ga pokliče Bog v večno veselje. V otroški preprostosti je dejal: »Poznam nekoga, ki bi se zelo zmotil, če ne pride v nebesa.« Tretjega avgusta je zahteval sveto popotnico; ko mu je oznanil zvonček, da prihaja k njemu zdaj ravno tisti Gospod sam, katerega je tolikrat molil, so mu pritekale tihe solze iz oči. Čez nekaj ur se je zopet izjokal; bile so to zadnje solze, solze veselja, padle so na križec njegovega škofa, ki je takoj prihitel k svojemu župniku, ko je izvedel o njegovi bolezni.

Še tisto noč, 4. avgusta 1859. zjutraj ob dveh, je zaspal v Gospodu brez smrtnega

boja, mirno in vdano, Janez Krstnik Vianej, častitljivi župnik arski, medtem ko je molil zraven njega njegov misijonar: »Naj mu pridejo nasproti angeli božji in ga popeljejo v nebeško mesto Jeruzalem!«

In francosko ljudstvo, ki se je naučilo od brezverskih učenjakov samo nevere in pregreh, ki je umorilo svojega kralja, svoje duhovnike pregnalo ali pomorilo, razrušilo božje altarje in molilo človeško pamet, ki se je dotaknilo s pregrešno roko Petrovega prestola in odpeljalo dva papeža v ječo, — to francosko ljudstvo je klečalo pri nogah

ponižnega župnika, trkalo se je na prsa, izpovedalo svoje grehe in delalo pokoro.

Po dolgih letih, da po celih stoletjih morda ni bilo nobeno duhovniško življenje tako sadonosno, tako sveto, tako trajno Bogu posvečeno in tako popolnoma Bogu darovano. Ta božji mož je blagoslovil Francosko in zopet se je vzdignila dežela. Pobožna društva in bratovščine oznanjajo nov čas; — novi altarji, samostani in dobrodelni zavodi so nastali. — Francozje so nesli krščanstvo v Indijo, Korejo in na Japonsko in tam darovali za sv. vero svoje življenje.

Strašen svarilen zgled za lahkomišljena dekleta.

Prvi teden meseca septembra je Ljubljano razburil strašen dogodek, ki se je storil v bližini mesta. Kaj je bilo? — Zverinski človek, 23 let star hlapec, je na polju zadavil in zaklal svojo grešno znanko. Kdo in kaj sta bila in kako se pisala, to nas tukaj, ki ne pišemo za radovednost ampak za poduk in svarilo, nič ne briga. Nam je dosti, da vemo le dogodek.

Torej zadavil in zaklal, — to je bil konec njune ljubezni. O, ti precartana ljubezen, kako ti srečne delaš ljudi!!

Bodi povedano še to, da sta bila oba doma s kmetov. Ona — že 40 let stara norica! — je sama pritiščala za njim v mesto, in potem ko je nekaj iztaknila, ji je na ta način pokazal svojo skrb in ljubezen.

Dekleta, ki vam srce kar ne da miru, ki tako željno gledate, kje bi vendar kate-

rega vlovile, tukaj imate silno vabljev zgled, kako se utegne taka fletnost končati!

Posebno rade pa tišče take lahkomiselnice v mesto, da izginejo izpred oči staršem, da so proste, in žive kakor se jim ljubi. Koliko nedolžnosti požro mesta, to je groza! (O tem bomo še pisali.)

Ta dogodek pa ni edini te vrste. Iz Trsta se večkrat kaj podobnega sliši, in od drugod smo tudi že slišali.

Da bi se iz nesreč drugih ljudje hoteli kaj učiti! Pamet, pamet o pravem času! Ali ni neskončno lepše v mladih letih Bogu lepo in veselo služiti, kakor z grešnim veseljem onečastiti svojo mladost, potem pa še tako žalostno končati! . . . .

Prosim, dajte tole brati tudi takim, ki sicer ne marajo za »Bogoljuba«, ampak imajo rajši druge — ljube! Morebiti se kaj streznijo.

Odpusti nam naše dolgé.

Resnična dogodba iz spominov zlatomašnika J. S.

I.

Bilo je leta 1852. Nekje v notranjskih hri-
bih sta bili na nekem griču dve hiši, dva trdna
gospodarja, ki sta vedno živela v najboljšem
sporazumljenju. Neko jutro je bilo pri Rovanu,
imenujmo ga tako, najboljšo drevo jako močno
poškodovano. Žena je postala silno huda in
izpraševala, kdo je napravil to škodo. Nobeden
ni videl, kdo je drevo pokončal. Tedaj pride
mimo hribska Minka, deklica okoli 13 let, ki
pravi, da so sosedovi otroci drevo poškodo-
vali. Sosedovi otroci so se branili, bili so ne-
dolžni, starši so se zanje zavzeli, nastalo je
hudo sovraštvo, da niso med sabo govorili
in so se po strani gledali, če so se srečali.

II.

Hribska Minka je bila bolna za smrt. Pre-
hladila se je, dobila jetiko, gospod so jo prišli
previdet. Z največjo pobožnostjo je prejela
sv. zakramente, ki naj bi bili popotnica v več-
nost. Bil je tudi zadnji čas. Pljuča je izplju-
vala, noge so bile otekle, koža je postala skoro
prozorna. „Sama kost in koža“ si je mislil
g. kaplan, ki jo je previdel, „jutrišnjega dne
skoro ne dočaka.“ Drugi dan ni bilo nobe-
nega sporočila, tretji dan tudi ne. Četrty dan
gre gospod sam pogledat. Zdelo se mu je,
da je smrt že v otroku, tako je bila slaba.
Pljuč ni bilo več, moči ni bilo več, uživala

ni nobene jedi. „Danes bo gotovo smrt“ si
misli gospod in potolaži ubogo revu. Pride
deveti dan, še nobenega sporočila, da je
Minka umrla. Kako to, da otrok ne more
umreti?“ „„Gospod, še nekaj sem se domislila.
Lani sem rekla, da so pri Rovanu sosedovi
otroci pokončali drevje, pa jaz nisem nobe-
nega videla. Zdaj so menda v hudem sovra-
štvu. Stopite doli, da napravijo spravo.““

III.

Rovan je doma delal, ko pride gospod.
„Oče pojdite z mano!“ „„Kam?“ „Boste že
videli.“ In mož, ki je ljubil in spoštoval du-
hovnike, gre za kaplanom. Ni šel rad, šel je
vendar k sosedu. Sosedova mati je prišla
ravno iz Rima, kamor je obljubila božjo pot
ter razložila po mizi spominke. Začudena po-
gleda gospoda, s strupenim pogledom Ro-
vana, kakor bi ga hotela prebosti: „Kaj pa ti
tukaj?“ „Mati podajta si roke in bodite prij-
atelji!“ Nato nakratko pove naročilo hribske
Minke. „Ali odpustite mati vse?“ „Odpustim“.
„In vi Rovani?“ „Odpustim.“ „Podajta si roke!“
Prišel je takrat domu še mož, postali so zo-
pet najboljši sosedi. — Poldne je zazvonilo,
ko je stopil gospod iz hiše. Ko pride domu
ga že čaka oče Minke. „Dekle je umrlo“.
„Kdaj?“ „Ura je bila poldne, ko je mirno v
Gospodu zaspala“.

Obleka in značaj.

Ko so se moje sestre — tako pripove-
duje škof Neumann — pri materi pritožile,
da se morajo tako priprosto nositi, dočim so
druge deklice moderno oblečene, jim je pa-
metna mati odgovorila: »Če ste kaj, vam ni

treba z napuhnjeno obleko se kaj postav-
ljati, če se pa hočete z ošabno obleko po-
stavljati in kazati, je to dokaz, da niste nič.«
Kako prav je imela mati! Priprosto je »no-
bel«.

Strah pred ljudmi.

(Za naše fante.)

Sledeča zgodba se je zgodila v Pragi Na Češkem. Na velik Marijin praznik na vse zgodaj zjutraj se poda neki mladenič, Marijin družabnik, proti cerkvi, da bi po družbenih pravilih ondi prejel svete zakramente. Med potjo naleti na nekaj svojih tovarišev, ki so mu prišli nasproti, ponujajoč mu raznih pekarij in sladkarij, ki so jih veselo povživali. Skraja se prijazno brani; ko pa čimdalje bolj silijo vanj se vda njih nadležnosti iz strahu, da ne bi morebiti uganili, zakaj se noče odteščati in bi se ne norčevali iz njega. »Saj bom lahko vkljub temu šel k spovedi,« si je mislil in se je skušal posloviti. Ti pa ga zopet povabijo, naj gre ž njimi pokrepčat se s kako žgano pijačo: in mladi junak se jim tudi sedaj ne upa ustavljati. Vendar ni za nobeno ceno na tako velik praznik mislil opustiti svete maše in družbenega shoda. Pa tovariši so že nekaj slutili in so ga začeli porogljivo in zbadljivo vpraševati, če hoče morda postati svetnik. To je bilo preveč za našega mladeniča, strah pred ljudmi ga je premagal, odločil se je hrabro molčati in ostati v njihovi družini, da bi kdo ne mislil, da je šleva in strahopetec. Junaško razgreti

od sladkega žganja so jo vsi skupaj mahnili po mestnih ulicah, postavlja se, hripavo prepeva in zabavlja vsakomur, kogar so srečali. Tudi naš mladenič se je moral tako vesti, da bi ne zgubil dobrega imena v očeh svojih tovarišev. Ko nekoga tako napade, se ta jezno obrne proti njemu, vname se prepri in slednjič hud boj na življenje in smrt. Ko se tako drug drugega obdelujeta z orožjem, dobi nesrečni mladenič od nasprotnika tako hudo rano z bodalom, da pade pri tej priči nezaveden na tla in po malo trenutkih izdihne brez kakega znamenja kesanja. Tako nesrečno je končal ta mladenič vsled neumnega strahu pred ljudmi, dasi je šel od doma z najboljšimi sklepi!

Sedaj pa še par vprašanj tebi mladenič, ki to bereš. Kako ti je kaj všeč ta junak? Kako bi bil ti ravnal, če bi bil prišel v enake okoliščine? Ali ljubiš Marijo in njeno družbo? Praviš, da! A to ljubezen moraš pokazati v dejanju, sicer ni vredna piškavega oreha. Zapomni si besede sv. pisma (I. Jan. 4. 18): »V ljubezni ni strahu, temveč popolna ljubezen strah prežene.«

Spomini iz Marijinega Celja.

(Od 14.—16. julija.)

Po končanem šolskem letu gre vsakdo rad malo na deželo, zlasti si poišče veren človek oddiha svojemu telesu in duhu v samoti v bližini Marije, kake njene božje poti. Posebno te vleče srce tja v kraje, kjer dozda še nisi bil; videti hočeš na lastne oči, kako tudi tam časte Marijo. Tako je tudi mene letos vleklo iti na božjopot v Marijino Celje.

Toda kako priti tja in s kom? To vprašanje je bilo hitro rešeno. Dobil sem dovoljenje iti z dunajskimi možmi, ki so letos že štirinajstič romali v Marijino Celje.

Pot v Marijino Celje.

Prišel je zaželjeni dan, 14. julija. Prejšno popoldne je na Gornje Avstrijskem, v Lincu, kjer sem bil, močno deževalo, kar me je navdalo z upom: jutri bo prav lepo romanje v Marijino Celje. Toda v soboto zjutraj je šel ves ta up po vodi. Zgodaj zjutraj začelo je deževati, goste megle so pokrivalo hribe in dol — vse znamenje, da bo deževalo cel dan. To se je tudi zgodilo. Vkljub temu smo sedli v Lincu na jutranji vlak 3 člani Marijine družbe za gospode, njihov predsednik in midva s češkim patrom. Zabava je

bila v kljub dežju, ki je vedno bil ob vozne šipe, dobra, zlasti, ko je neki gospod prav šaljivo pravil, kako po društvih, gostilnah ali drugod odgovarja energično onim, ki se norčujejo iz sv. vere in duhovnikov. Razpravljali smo tudi razloge, zakaj da v mestu Lincu ni nobenega pravega, katoliškega življenja in gibanja. Našli smo ga menda v tem, da manjka tam kakor tudi po drugih mestih dobrega, katoliškega, povsem neodvisnega, zgovornega moža lajika, ki bi organiziral in vodil vse katoliško življenje.

Mej temi in enakimi pogovori smo dospeli v Št. Pölten, odkoder gre železnica v Kernhof in odtod pot v Mar. Celje. Tu v St. Pöltenu je strašno lilo z neba. Upa na lepše vreme ni bilo nobenega. Zvedeli smo, da sta se dva posebna vlaka z dunajskimi božjepotniki že odpeljala v Kernhof. Opoldne pridemo tudi mi tja. Tu čaka na vlak vodja dunajskih božjepotnikov znani P. Abel. Pelje nas v bližnjo restavracijo, kjer je imel pripravljavni odbor svoj sedež. Tu je bila velika gneča. Čakalo je mnogo božjepotnikov, ki so upajoč na lepo vreme mislili, napraviti pravo božjo pot peš v M. Celje. Mnogo jih je tudi peš odkorakalo. Mi smo se z iskrim konjičem odpeljali v Mar. Celje. Na potu (4 ure z vozom) sva srečavala pešce in mnogo vóz, ki so vozili tja in druge že nazaj. Vozili smo se po lepih planinskih krajih, poleg ceste gorski potok, na obeh straneh s smrekami obraščeni hribi, ob cesti semintja gorske kočje. V lepem vremenu bi bila pot v tem gorskem kraju in zraku kaj romantična. Deževalo je kar naprej in bilo je hudo mraz, saj ni čuda, na hribih smo opazili sneg, ki je segal globoko pod vrhove. To je naju navdalo z novim upom. Na potu sva morala kakor vsi, ki so se vozili, dvakrat izstopiti, ker sta na potu dva precej huda klanca. Prišedši na vrh zadnjega klanca, je bilo videti vrh romarske cerkve marijinoceljske. V par trenutkih smo tam.

V Marijinem Celju.

Tako smo dospeli srečno na cilj svojih želja. kaj hitro tje, kamor nas z vso silo žene srce, v cerkev k materi — Mariji. Tam se ji zahvališ za vse dobrote in milosti, ki ti jih je dobra mati izprosila tekom leta v telesnem in dušnem oziru.

Tu je klečalo že mnogo mož pri oltarju milostne Marije in goreče zdihovalo k njej v raz-

nih stiskah in potrebah. Ko tako pomolim s tovarišem, prideva tudi skupaj z raznimi znanimi patri in drugimi možmi. Mōž iz Gradca je bilo 90, iz Celovca nad 20.

Vse čaka povelja P. Abela, ki se je okolo 6. ure pripeljal. On pove, da ne bo slovesnega vhoda v božjepotno cerkev zbog slabega vremena. Ob 7. uri se zbere velika množica mož v cerkvi h kratki pridigi P. Abela. Kakor vselej, tako tudi tu z zgledom iz življenja začne in opominja, da nihče, ki gre k spovedi in se z Bogom spravi, ne bo tega obžaloval ne zdaj, ne ob smrtni uri, ne v večnosti. Možje, vsi k spovedi! In res, po pridigi, — nekateri so že prej šli — stopijo možje: obrtniki, trgovci, delavci pa tudi odlični gospodje k spovednicam, katerih je mnogo in v vsaki spovednik, večinom jezuiti, pa 8 domačih patrov benediktincev, en pater kapucin, frančiškan, salvatorijanec. Vsakdo je lahko opravil spoved. Mnogo jih je pa šlo spat utrujenih vsled pota in dežja in so prišli drugo jutro. Ob 4. so čakali spovedniki v spovednicah. Mnogo mož se je izpovedalo. Od 4. dalje so bile sv. maše pri Marijinem oltarju. Tam si videl klečati celo četo mož, vsak držeč molitvenik ali rožnivenec v rokah. Ob 1/48. je pridigoval P. Viktor Kolb o prav perečem vprašanju: Kje je še najti za našo, v razne narode razdeljeno Avstrijo, bodočnost? Slikal je v velikih, krepkih potezah, da je Avstrijo prej skupaj držala in tvorila v mogočno državo sv. katoliška vera. To vero pa skušajo dandanes prostozidarji izruvati popolnoma iz src avstrijskih državljanov s tem, da hočejo reformirati korenino družine, katoliški zakon in da se potegujejo za brezbožno »svobodno šolo«. Pozival je katoličane k molitvi, k boju in pristopu k Pijevemu društvu. Govor ta je napravil na vse globok vtisk. Na to je daroval prelat Severin K a l i h e r, opat samostana v St. Lambrechtu na Gor. Štajerskem, pod katerega spada tudi samostan v Mar. Celju, pontifikalno sv. mašo ob obilni asistenci pri oltarju Matere božje. Po sv. maši, pri kateri se je tudi polno drugega ljudstva nabralo, so šli obiskat grob prejšnjega zasluznega superiorja P. Selenšeka; zdaj je v Marijinem Celju superior samostana naš rojak, N a p o t n i k, sorodnik knezoškofo lavantinskega.

Po pontifikalni sv. maši so se božjepotniki razšli po raznih opravilih. Nekateri so v cerkvi še molili, drugi si ogledali trg, tretji se razgovarjali, kam bodo šli popoldne, mnogi so si pa ogledovali zares krasno, nad vse bogato zaklad-

nico v cerkvi in pa razne votivne podobe, ki so razstavljene po stranskih korih cerkve.

Prav zanimiva je zakladnica v umetniškem, zgodovinskem, kakor verskem oziru v posebni sobi blizu velikega oltarja. Nalašč za to nastavljen mož nam je razlagal najlepša, najimennitnejša darila, ki so jih darovali razni dobrotniki in častivci in častivke Marijine. Tu vidiš krasne kelihe z brezštevlnimi pravimi dragimi kamni, monštranco, ki je vredna 40.000 gld. in ki je izdelana iz zlata raznih Mariji darovanih daril in obsuta s 1500 pravimi biseri. To je krasno delo, težko se ločiš od nje. Dalje vidiš raznovrstne zlate prstane, ure, broše, zapestnice, svetinjice, verižice, uhane, podobe, križce. Vse to in drugo so darovi duhovnikov, papežev, avstrijskih cesarjev, kraljev, nadvojvodov, nadvojvodinj, pokojne avstrijske cesarice Elizabete, grofov, baronov, pa tudi meščanov, delavcev in najnavadnejših ljudi. Vse to je lepo urejeno, snažno. Vsa ta starost daril imenitnih darovavcev, prava velika umetnost teh daril, ki so na majhnem kraju skupaj zbrana, občudovavca, ki jih gleda samo površno, kar očara. Tu lahko stojiš in občuduješ to bogastvo, te darove, cel dan, pa se še ne nagledaš. In vsi ti darovi vseh stanov so darovani iz ljubezni in hvaležnosti do — Marije v zahvalo za razne telesne in dušne milosti. Vrh sobe, sredi katere je oltar s krasnim razpelom nad tabernakelnom, visi raztrgana zastava in meč, ki ga je rabil kralj Ludovik (mislim da se ne motim) v vojski proti krutemu Turku, katere je s pomočjo Marije slavno premagal; zastavo je kralj sam donesel v Marijino Celje v zahvalo Mariji. Ta spomenik hvaležne ljubezni do Marije in vsi drugi tisočeri darovi jasno kot beli dan govore, kako mogočna je kraljica Marija. Reči smem, da so napravili ti darovi, ti biseri, te dragocenosti darovane Mariji, na me velikanski vtisk. V duši sem veselo vzkliknil: O Marija, kako si lepa, kako mogočna kraljica, ko te krasi te dragocenosti! Nobene ni tebi enake, o Marija, najmogočnejša priprošnjica si kraljica, varuj katoliške narode, varuj in ščiti Avstrijo, našo domovino in mene! Velik vtisk napravijo tudi možje, klečeči ob Marijinem oltarju in goreče zatopljeni v molitev k Mariji; a ti sicer nemi zakladi, darovani Mariji napravijo še večji vtisk. Težko se je bilo ločiti od tega kraja in teh nežnih čustev naproti Mariji.

A postalo je že poldne. Zunaj je dež ponehal, solnce je prisijalo skozi megle, postal je krasen dan. Po kratkem telesnem okrepilu je klical ob

2. popoldne 15. julija trobentni glas k shodu pri kapelici sv. Mihaela zunaj cerkve. Tu prebere P. Abel navdušeno pozdravljen od gotovo nad tisoč ljudi broječe množice, vse brzojave. Brzojavil je pripravljalni odbor na papeža, nuncija, cesarja, prestolonaslednika, dunajskega škofa. Došli so razni brzojavni odgovori od oseb, katerim se je brzojavilo, p. Abel jih je osolili s svojimi dobrimi dovtipi in množica je klicala živio (hoch) papežu, cesarju, Luegerju itd. Nato je opozoril P. Abel dunajske može, naj ne beró slabih judovskih časnikov, izmed katerih je nekatere imenoval; naj ne kupujejo smodk v trafikah, kjer nimajo krščanskih časnikov, naj ne hodijo v gostilne, kjer ni dobrih časopisov. Povedal je tudi Marijateljnom, da naj zanaprej imajo katoliške časnike, ko vendar žive od krščanskih božjepotnikov. Napovedal je še prost izlet do Erlauf jezera, eno uro oddaljenega od Marijinega Celja.

Nato je mnogo romarjev Dunajčanov in drugih peš šlo ali se vozilo do onega jezera. Dunajčani hočejo vedno imeti kako zabavo; s tem so pokazali, da znajo biti prav iz srca veseli, seveda pošteno. Mnogi veslajo po jezeru, pevci pojo pesmi, in kmalu mine popoldne. Mene to jezero ni zanimalo, ostal sem večinoma v cerkvi, še enkrat si ogledal zakladnico in bližnjo okolico trga in čakal, če pride kdo se spraviti s svojim Bogom.

Ob 7. zvečer slišiš zopet trobento! Kaj bo to? O, zdaj ob pol 8. zvečer bo procesija vseh mož s svečami v rokah v Marijino svetišče. Vse dere skupaj, vsak ima znak božjepotnika na prsih, v rokah svečo. Skoro zunaj trga se vse zbere. P. Abel pride in vse vodi. Najprej se postavijo Korošci v vrste, v vsako vrsto po štiri možki, za njimi so šli Štajerci iz Gradca okoli 90, potem romarska zastava s križem, duhovščina, potem pa Dunajčani. Dolgo je trpelo, preden je bilo vse v redu. Vsi prižgo sveče, vsi odkriti in začno na trobentni glas korakati po štiri in štiri, in glasno vsi pojoč kitice himne: Tebe Boga hvalimo. Da vsi ob istem času isto pojo, sta nastavljena v procesiji dva trobentarja, ki dajeta znamenje, da ne uhajajo nekateri s petjem naprej, drugi pa zastajajo. Ena kitica se poje, drugo svira godba. Na hribu pa gromovito pokajo streli. Počasi korakajo te vrste samih krepkih fantov in mož po cesti do svetišča Materne božje. Ob cesti stoji mnogo radovednega občinstva iz trga in drugod. Mogočna procesija se vije okoli cerkve in že so prvi v cerkvi; pomikajo se okoli oltarja Marijinega, ki je sredi

cerkve, in četa za četo se vali v velikansko lepo, z elektriko razsvetljeno cerkev. Pol 9. je bila ura, ko so bili vsi romarji v cerkvi. Pa tudi mnogo drugih romarjev in tržanov polni cerkev. Tu zapoje moški zbor nekaj kitic krasne pesmi Mariji v čast.

Nato se prikaže krepka postava pridigarja P. Volberta, ki pojasnjuje namen tega obhoda s svečami. To je manifestacija katoliškega prepričanja, v zahvalo za toliko prejetih dobrot in milosti od Marije in prošnja za nadaljno naklonjenost.

Po tej pridigi je bil blagoslov s sv. Rešnjim Telesom. Na to smo se zbrali v velikih dvoranih hotela »Schwarzer Adler«. Prostori so bili hitro zasedeni. Tu je govorilo več govornikov. Predsednik baron Witinghof Schell omenja, da so bili lani (1905) v Mar. Celju proseč blagoslova in edinosti za 5. splošni avstrijski katoliški shod, ki se je tako sijajno vršil, da nikdo ni kaj tacega mislil. Ustvaril je ta shod dvojno katoliško organizacijo in pa Pijevo društvo. Za katoliško organizacijo govori sedanjí tajnik dr.

baron Spinette, za Pijevo društvo baron Walterskirchen, najbolje je po govoril Leopold Kunschack, vodja krščanskih delavcev in mestni svetovavec dunajski o potrebi katoliške organizacije. Govorilo je še nekaj drugih gospodov; vsi navdušeni smo se razšli.

Ponedeljek zjutraj, 16. julija ob pol 6. uri sv. maša za pokojne marijacejske božjepotnike, dunajske može, in sveti rožnivenec. P. Abel se s kratkimi besedami poslovi. Nato slovesen izhod s križem na čelu, duhovščina, romarji.

Mnogo se jih je odpeljalo z vozovi na Kernhof in drugim v najlepšem vremenu. Mene je pot vodila preko krasne doline do Neuberga, Gradca in bele Ljubljane.

Pri tej božji poti je bil vedno najlepši red; može so opravili skoro vsi sv. zakramente. Te božje poti so mnogo pripomogle k pravemu, krščanskemu ževljenju Dunajčanov, ki so bili malo bolj nemarni glede sv. vere. Sam Bog pa je, koliko mož je prejelo v Mar. Celju mir svojim dušam.

J. Pristov, S. J.

Misijonske drobtine.

Zedinjene države v Severni Ameriki. Prvega majnika letos je preteklo 100 let, ko se je pričela zidati prva katoliška cerkev in sicer v mestu Baltimore. Danes štejejo Zedinjene države 14 nadškofij, 92 škofij, 2 apostolska vikarijata in eno apostolsko prefekturo. — V teku stoletja zraslo je iz goršičnega zrnca mogočno drevo.

Novi Jork. Kako napreduje sv. cerkev v Severni Ameriki, vidimo v glavnem mestu. Leta 1855 je bilo v Novem Jorku 55 cerkva in 110.000 katoličanov in 2 milijona dolarjev cer-

kvenega premoženja. Danes pa je 249 cerkva, nad 1 milijon vernikov in nad 58 milijonov dolarjev cerkvenega premoženja.

Radodarnost ameriških katoličanov. Potres v San Francisku je porušil okrog 80 cerkva, župnišč, šol in dobrodelnih zavodov. Od 30 župnij jih je 12 vse izgubilo. Zavod očetov iz družbe Jezusove s krasno cerkvijo je razdejan. Kako sijajno so se obnesli radodarni verniki. V Novem Jorku se je nabralo takoj nad 41 tisoč, v Bostonu 15, Milvake blizu 12 tisoč dolarjev.

Podpirajmo misijone! Družba za razširjenje sv. vere v Lijonu nabrala je v preteklem letu za misijone nad 6 milijonov kron. Polovico so dali Francozi. Akoravno imajo slabe vodnike in se preganja krščanstvo v Franciji, vendar je ljud-

Misijonar P. Baptista Turk prej.

stvo še verno in dobro. — Okrog 715 tisoč kron se je nabralo na Nemškem, 273 tisoč v Belgiji, 268 tisoč v Italiji, 176 v Španiji, 124 tisoč v Veliki Britaniji, 106 tisoč na Holandskem, 94 tisoč v Švici, nad 1 milijon v Ameriki. Avstrija je daleč zadej . . .

Doneski družbe sv. Detinstva so znašali v l. 1905 nad 3 milijone kron, zopet večina iz Francoske in Nemčije. V Avstriji se je nabralo okrog 183 tisoč. Zbudimo se, zakaj: »Najbolj božje delo je, sodelovati za zveličanje duš«. Vsaj družba sv. Detinstva naj bi bila vpeljana med mladino vsake župnije!

Glas s Filipinov. Že zadnjikrat je Bogoljub poročal o velikem pomanjkanju duhovnikov na Filipinih. Čujmo še prošnje in klice ondotnih škofov!

Škof Dugerti iz Nove Segovije piše predstojniku nekega reda: »Ali vendar ni mogoče poslati nekaj mašnikov? Naši ljudje so popolnoma zapuščeni že od leta 1896. Nikogar ni, ki bi krščeval otroke, opravljal daritev sv. maše, prevideval umirajoče, jih poučeval v sv. veri. Ali si moremo misliti položaj bolj žalosten, kakor je? To mi dela skrbi noč in dan.«

Podobno toži škof Hendrik z otoka Cebu: »Silno pomanjkanje duhovnikov trpimo. V moji

škofiji je praznih nad šestdeset župnij. Žalostno je brati mile prošnje ubogih ljudi: »Pošljite nam duhovnikov, zavoljo križanega Jezusa, pošljite, da vsaj umirajočim dele zadnje tolažbo.« Kako me boli, ker ne morem uslišati tako dobrih in poštenih ljudi. — V celi škofiji je nad 300 tisoč ljudi brez vsake duhovniške pomoči. Vse sem že poskusil dobiti duhovnikov, in jih ni! Kako bi me veselilo, ako nam pride kdo na pomoč in sicer prosimo še enkrat takih, ki ne iščejo sebe, ampak le Jezusa. Ljudstvo jih bo ljubilo in spoštovalo. — Tudi podnebje bo ugajalo. Poleg tega bodo imeli sladko zavest, da so dobremu ljudstvu ohranili sv. vero.«

Tako toži tudi škof Roker iz škofije Jaro: »Kar najbolj potrebujem, so duhovniki. Dve tretjini škofije ste čisto zapuščeni. Vse je izgubljeno, ako ne pride pomoč.«

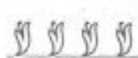
Misijonar P. Baptista Turk zdaj.

Vseh ljudi na otokih Filipinih je okolu sedem milijonov. Vere so večinoma rimsko-katoliške. Tako silno pomanjkanje duhovniške pomoči je nastalo vsled tega, ker so bili leta 1896 pregnani redovniki. — Danes so razmere drugačne. Na otokih vlada popolna verska svoboda in sv. cerkev bi se sijajno razvijala, ako bi dobila dobrih dušnih pastirjev. — Škofje prosijo tudi šolskih sester. »Nad en milijon šolskih otrok, in nikogar, ki bi jih učil.« — Dobro došli so duhovniki in sestre vsake narodnosti. Tujega jezika se kmalu z lahkoto nauče. — Vsak pa, kdor se ne more podati tja, naj moli in prosi, da pošlje Bog Filipincem dobrih dušnih pastirjev. In kdaj se bodo zopet Slovenci začeli bolj podajati v misijone?

Razgled po Cerkvi.

A. Po svetu.

Katoliški shodi. Na velikem katoliškem shodu v Essenu se je pri glavnem nedeljskem zborovanju zbralo nič manj kakor 43 tisoč katoliških delavcev. Po končanem veličastnem sprevedu so imeli 16 zborovanj. Početkom septembra je zborovalo na katoliškem shodu v Hebu na nemškem Češkem 4000 katoliških mož. Tudi ondi se imajo katoličani boriti z nasprotniki katoliškega imena. Skušali so zborovalce motiti in ovirati, a dosegli so le, da bodo katoličani tem pogumnejše branili svoje verske svetinje.

Tudi ogrski katoličani se organizujejo; zato so napovedali svoje šesto glavno zborovanje v Budimpešti od 23.—26. septembra. Važna posvetovanja bodo imeli v verskem, socialnem in dobrotelnem odseku. — Prav iste dni se vrši katoliški shod v švicarskem mestu Friburgu. Znano je, da je v mnogih večjih mestih v Švici že od nekdaj na površju protestantizem; toda delavnost in požrtvovalnost katoliških duhovnikov je pripomogla, da se katoličani čvrsto gibljejo ter da se krivi veri majejo tla. V glavnem švicarskem mestu Curihu je še pred kratkim bilo prav malo katolčanov, a danes je že tretjina krasnega mesta katoliška.

Zoper dvoboj. V Rimu so imeli vpokojeni častniki zborovanje, ki ga je otvoril kralj sam. Soglasno so pritrdili predlogu, naj se dvoboj odpravi. — V Milanu, Benetkah in Palermu so osnovale gospe posebna društva, ki imajo namen zavirati in zabranjevati to barbarsko razvado.

Nevesta Kristusova, kakor se je imenovala krivoverska Rusinja Kosłowska, povzročiteljica marijavijske sekte, — je umrla v Varšavi. Privrženci nove vere se povračajo v katoliško cerkev.

Še enkrat San Francisko. Nek misijonar piše, da je bilo to mesto pred potresom eno najlepših svetovnih mest, — pa tudi zelo nemoralno. Dostikrat so duhovniki svarili in opominjali k pokori, a prejeli so zato le prezirljiv smeh. Ljudje so bili lahkih potresov že vajeni in niso imeli

posebnega straku, a usodna noč jih je zmodrila. Ko so ginile palače milijonarjev brez sledu v tih ocean, ko je nenasitljivi ogenj požiral, kar je ostalo potresu, tedaj se je ljudstvo spomnilo svojega Boga ter zbiralo k molitvi. Duhovniki so pridigovali in maševali na prostem; na tisoče ljudi se je udeleževalo pobožnosti, med njimi tudi taki, ki že leta in leta niso videli cerkve od znotraj. Sila uči ljudi moliti in spoznavati očitno Boga.

Zopet opomin. Dne 18. avgusta zvečer ob 8 uri, ko se je ljudstvo napravljalo v gledališča in k zabavam, se strese nenadoma zemlja v velikem čilskem mestu Valparaiso v južni Ameriki. Vse trepeče! Pri drugem sunku se zruši skoraj vse mesto. Tema je nastala, ki je pa kmalu izginila vsled strašnega požara. Kdo ve, koliko ljudi je našlo smrt v ognju in grobljah! Tudi tukaj so celo taki, ki se za cerkev poprej niso zmenili, v blatu sredi ulic klečali in molili!

Marijanski kongres v švicarskem mestu in na svetovnoznanu božji poti Einsiedeln je bila 17. 18. in 19. avgusta veličastna prireditve. Duhovniki in svetni iz vseh krajev so se združili v veliki svečanosti pri slovečem Marijinem svestišču, da se požive in navduše za Marijino čast in slavo. Na Marijanskem kongresu so se vrstila zborovanja, posvetovanja in cerkvene slovesnosti. Poleg tega je bilo skupno zbirališče zastopnikov nemških Marijinih družb. Podrobnosti ne bomo opisovali. Povemo le, da je bilo navzočih nad 500 duhovnikov, okrog 300 odličnih lajkov ter nešteto pobožnih vernikov. Na kongres je prihitelo tudi deset škofov, med njimi eden iz Brazilije in eden iz Meksike. Zastopanih je bilo 17 jezikov. Mesto, samostanska cerkev in vsa poslopja so bila bajno okrašena. Naravnost očarujoča je pa bila razsvetljava na slavnostni večer.

Papež je izdal enciklo glede ločitve cerkve od države na Francoskem. Francoski brezverski časopisi že pišejo, da bodo zaprte vse cerkve in odpravljeno bogoslužje. Katoličani,

škofje in duhovniki so povečem složni, dasi jih čakajo še bridke ure zlasti ob času, ko bodo cerkve in župnišča odkazana državi. Morda, da se takrat začne preganjanje. — ali celo revolucija!

Evhariistični kongres. V belgijskem mestu Tournay je bilo meseca avgusta veliko zborovanje, ki ima namen pospešiti in poživiti češčenje sv. Reš. Telesa. Udeležba je bila ogromna, če pomislimo, da je vozilo zborovalce 134 posebnih vlakov, in da je bilo nabranih na kolodvoru 30 tisoč voznih listkov. Mesto je bilo za to slovesnost izredno okrašeno, nobena hiša ni delala izjeme. Nenavadno sijajno se je izvršila slavnostna procesija z Najsvetejšim. Vse uljce so bile polne cvetja, zelenja, vencev, slavolokov in primernih napisov. Pri sprevodu se bili navzoči vsi stanovi, nizki in visoki. To omenjamo zato, ker vidimo, kako mrzlo in neolinkano se obnašajo takozvani nositelji olike n. pr. v Ljubljani pri enakih slavnostih.

V katakombah sv. Priscile v Rimu so odkrili stenske slike, ki predočujejo dogodke iz življenja preblazene device Marije, in ki o njih veščaki trde, da so iz drugega stoletja.

Katoliško djaštvo se giblje in vstaja tudi na Italijanskem. 26. avgusta so imeli kat. visokošolci vseh deseterih laških univerz velik shod. Posvetovali so se pred vsem, kako pospeševati znanost in nравnost med študenti.

Konstantinopol. Z veliko svečanostjo so položili 24. avgusta temeljni kamen za novo kat. svetišče v katoliškem delu mesta, ki se imenuje Pera. Slovesnost je imela bolj italijansko lice, ker je protektorat nad katoliško cerkvijo v Orijentu odvezet Francozom in je prešel v italijanske roke. Italijanski konzul je imel daljši govor ter omenjal, da je laški kralj daroval 30.000 lir.

Volitev jezuitskega generala se je vršila 2. t. m. v rimskem germaniku. Izvoljen je Virtenberžan P. Fran Ks. Wernz, ki je znan kot učejak ter spisal več znanstvenih del. Jezuitskih generalov je bilo doslej 24. Volitve, ki je tajna, se je udeleževalo 27 provincijalov in 5 prednikov posameznih držav.

Lurd v nevarnosti. Govori se, da skuša francoska vlada zapreti še celo Lurd, ker proti svetovnoznani božji poti hujska neprenehoma framaonsko časopisje. Katoliško prebivalstvo je zelo razburjeno. Tarbski škof Schöpfer sicer zatrjuje, da ni postave, ki bi po njej mogli zapreti lurško baziliko in sosednja poslopja, ker so last

škofovske menze. K zgradbi ni nič prispevala ne občina, ne država, ampak katoličani celega sveta; vendar se ne ve, kaj bodo ukrenili brezbožniki, ki jim ni nič več sveto.

Povrnitev v katoliško cerkev. Tekom enega leta je v Peterburgu prestopilo blizu 20.000 pravoslavni Rusov v katoliško cerkev; prav toliko se jih je povrnilo h katoličanstvu v Mollilevem.

Shod francoskih škofov. Od 4. do 8. sept. so imeli francoski škofje važno posvetovanje, ki je pa ostalo večinoma tajno. Zbralo se je v Parizu 82 cerkvenih knezov, ki so poslali papežu vdanostno brzojavko ter zagotovili v svojem imenu, ter v imenu duhovščine in vernikov otroško pokorščino, četudi prete žalostni časi.

Iz Lurda. Slovenec g. B. ki je bil v Lurdu, je pisal z dne 1. septembra: Nisem mislil iz Lurda pisati, ker je že mnogo spretnih peres lurško dogodke dobro opisalo. Ker sem pa bil včeraj tako srečen, da sem bil navzoč pri slovesnosti, pri kateri sta se dva čudeža zgodila, poročam, da je 8letni otrok naenkrat ozdravel prav tako odrasla deklica, ki je že 8 let bila hroma. Eno nogo je imela nazaj zasukano in v členih vso trdo, da se ni celih osem let nič gibala pri slovesni procesiji po kopanju pa se ji je naenkrat noga zravnila, postala je gibčna. Dekle je odpasalo oklepe od nog ter brez berglje hodilo. Jako velik vrišč je nastal vsled tega, zdravniki so prihiteli k ozdravljeni. Dekle se je moralo dati še pregledati, enako tudi otrok. Čuje se, da trije protestantovski zdravniki navadno velike ovire delajo pri konstatiranju čudežnih ozdravljenj. Pa kaj morejo: Čudeža ne morejo utajiti, ker se je vpricho tolike množice zgodil. Včeraj je bilo tu 40.000 romarjev, med njimi iz Achena 12.000 Nemcev. Večerna bakljada ob toliki množini romarjev in pa razsvetljava cerkve ki je bila od vznožja do vrh zvonika vsa v električnih lučicah, je bila nepopisno lepa. Kaj takega je le v Lurdu mogoče. Kako spoštljivo in verno se tudi visoka izobrazena in elegantna gospoda vede, je res ganljivo in pretresljivo.

B. Po domovini.

Pozdrav sv. očeta III. slovenskemu katoliškemu shodu. Presvetli gospod knezoškof ljubljanski je poslal izvod resolucij papežu Piju X. v latinskem jeziku. Sv. oče je po svojem tajniku poslal zahvalno pismo, ki v njem izraža srčno veselje, da se sinovi sv. katoliške cerkve shajajo ter posvetujejo o prospehu sv. vere ter je podelil vsem udeležencem apostolski blagoslov.

Na jasnem smo sedaj! O priliki katoliškega shoda so tudi nasprotniki takozvanega »klerikalizma«, razkrili jasno svoje pogubno mišljenje in sovražne nakane zoper katoliško cerkev. Pod rdečo zastavo so se našli vsi, ki jih ne vodi in ne združuje duh Kristusov. Nihče izmed njih ni ugovarjal, ko je človek, ki si kruh služi s tem, da vodi slovensko delavstvo v nesrečno socialno demokracijo, — klical in zahteval ločitev zakona, ločitev od Cerkve in brezversko šolo! V tem smislu piše tudi slovenski prepovedani dnevnik, ki ga še vedno bero in naročajo nekateri slovenski verniki. Ta list in tisti, ki ga prebirajo, pravijo, da se bore zoper klerikalizem, v resnici pa mislijo na katoliško cerkev.

Nečuvvena predrznost! S skrajno nervoznostjo že pozivlje list, ki ga tukaj ne maramo imenovati, ker ne zasluži svojega imena, da naj njegovi pristaši podoero to »dvatisoč let staro napravo« (sveto katoliško cerkev) in razrušijo skalo, ki je nanjo Kristus postavil svojo Cerkev. Ali naj takim ljudem, ki te in enake reči pišejo, razširjajo in podpirajo, še verjamemo, da so katoliški kristjani?

Prestave v frančiškanski provinci. Premeščeni so: V Ljubljano: P. Evgenij Stanet, P. Albert Pirc; na Sv. Goro: P. Adalbert Flere, P. Oton Kocjan; v Novo mesto: gvardjan P. Viljem Vindišar, P. Severin Fabiani; v Kamnik: gvardjan P. Metod Vidmar, vikarij P. Angel Mlejnik, P. Blaž Farčnik; v Pazin: P. Dominik Nabernik; v Nazaret: gvardjan in župni upravitelj P. Salezij Vodošek; v Brežice: P. Teofil Zajec; na Brezje: P. Adolf Čadež; v Rim je šel nadaljevat studije P. Alkantara Črtanc.

Dvestoletnica. 21. avgusta je preteklo dvesto let, odkar je bil vlit veliki zvon ljubljanske stolne cerkve, ki je bila posvečena 8. maja 1707. Dvestoletni spomin posvečenja se bo slovesno praznoval prihodnje leto v prenovljeni stolnici.

Provincijal v kapucinski provinci je postal č. g. P. Donat Zupančič, rodом iz Št. Vida pri Zatičini.

Božji rop. V Karlovcu so neznani lopovi vlomili v frančiškansko cerkev ter odnesli cerkvene posod v vrednosti 20 tisoč kron.

Lepe fotografije, ki kažejo prizor med sveto mašo nadškofa dr. Sedeja o priliki glavnega zborovanja na III. katoliškem shodu, je izdelal D. Rovšek. Ena slika stane 2 K 60 h.

Duhovske izpremembe v ljubljanski škofiji. Stolni kanonik vlč. g. Fettich-Frankheim je imenovan za dekana ljubljanske dekanije, ker je ka-

nonik Sušnik prevzel upravo novega pokopališča. Dne 20. avgusta je bil slovesno umeščen kot stolni kanonik č. g. Jož. Šiška. — Župnija Javorje pri Poljanah je podeljena č. g. Pfajfarju, župnija Št. Lenart pa č. g. Fr. Severju. — Č. g. Bukowitz, kapelan v Mokronogu, je postal župni upravitelj ondi; na župnijo Struge je bil vmeščen č. g. A. Golf.

Novo cerkev začno zidati v kratkem tržaški Salezijanci.

Premeščeni so naslednji čč. gg. kapelani: F. Ferjančič od sv. Jakoba v Ljubljani kot podvodja v duhovsko semenišče; dr. Fr. Grivec iz Doba kot prefekt v bogoslovnico; Fr. Kimovec iz Predoselj kot prefekt v Alojzijevišče; J. Logar iz Kočevja kot prefekt v zavod sv. Stanislava; L. Kolbezen iz Cerkelj v Št. Jernej; Matej Kos z Dobrove kot administrator v Leskovicu; J. Erjavec iz Šmartnega p. L. na Dobrovo; F. Vidmar iz Boštanja v Krško; J. Kovič iz Star. trga pri Ložu v Št. Vid pri Zatičini; E. Legat od sv. Križa pri Litiji v Škofjo Loko.

Lepo Marijino slovesnost so imeli 15. avgusta na Goričici. Postavili so lično kapelo, ki je bila ta dan blagoslovljena. V dolgem sprevodu so donesli vanjo mladeniči kongreganisti prenovljeno Marijino podobo. V izbranih krepkih besedah je popisal med svetim opravilom dekan Lavrenčič številnemu občinstvu moč in ljubezen Matere nebeške ter njej v varstvo izročil vso župnijo.

V Mariboru so pokopali dne 31. avgusta mil. g. stolnega prošta Lavrencija Herga. Rajni zlatomašnik je bil vzoren učenec škofa Slomškega.

Znamenita štiridesetletnica. V Kranjski gori je 6. septembra praznoval č. g. Jožef Pečar štiridesetletnico, odkar je bil v mašnika posvečen. Posebnost je pa v tem, da je slavjenec že dolgoleten bolnik ter celih 31 let takorekoč priklenjen na stol in posteljo, ne da bi mogel opraviti daritev svete maše. Pred 31. leti ga je namreč zadela kap tako, da je postal nesposoben za vsa duhovska opravila. Ob 40letnici so ga peljali v cerkev, da je iz rok sošolca duhovnega svetnika J. Ažmana prejel sveto obhajilo. Slavljenca je ta dan prišlo počastit deset duhovnikov sobratov, med njimi tudi sošolec župnik M. Jereb.

Nameščeni so sledeči čč. gg.: Profesor A. Koritnik kot prefekt v Alojzijevišče; dr. A. Merhar kot kapelan v Dobu; A. Breznik kot kapelan v Postojni; Fr. Jere kot prefekt v zavodu sv. Stanislava; dalje so nastavljeni čč. gg.: A. Gole v Šmartnem pri Litiji; M. Ježek v Mokronogu;

Demšar v Kočevju; V. Jerše v Škocijanu pri Dobravi; V. Kavčič v Križevem pri Kostanjevici; Fr. Krhne v Toplicah; J. Klavžar v Starem trgu pri Ložu; J. Kmet v Boštanju; J. Langerholz v Cerkljah pri Kranju; M. Noč pri Sv. Trojici; A. Papež pri Sv. Križu pri Litiji; J. Pogačar v Žužemberku; J. Sedej na Vrhniki.

Učimo se od tujcev! Že dostikrat so se čule pritožbe, da se po gostilnah na nekaterih naših božjih potih gode razne nerednosti in da se moti služba božja ter pobožnost vernih romarjev, kar napravi zlasti na tujce žalosten vtis. Pred kratkim je v »Slovenču« nekdo izražal nevoljo radi motenja službe božje na Brezjah. Ni čuda, če nam Slovencem hočejo tujci vtisniti pečat sirovosti, ako se še na tako slovečih božjih potih ne ohrani red, dostojnost in spoštovanje do svetega prostora. Z žalostjo se človek domisli na take razmere, ko obišče druga svetovnoznana božja pota, n. pr. Puščavo (Einsiedeln) v Švici. Na tisoče in tisoče tujcev dohaja tja, a nobene nerednosti in nerodnosti. Mir in nekaka sveta tihota vlada v tem ljubkem gorskem mestecu. Ne vpitja, ne pijančevanja, pač pa najdeš po vseh gostilnah in hotelih pobožno, pošteno, postrežljivo in prijazno švicarsko ljudstvo!

Nova knjiga. — **Na ples.** Izšla je v zalogi slovenske krščansko-socialne podzveze v Trstu nad 100 strani broječa poučna knjižica za stare in mlade, za prijatelje in sovražnike plesa. Knjižico krasi več podob. Cena ji je le 30 vinarjev, to pa radi tega, da si jo morejo kupiti tudi revni ljudje. Najbolje je, če eden naroči za več skupaj, da ne bo uprava imela toliko poštnih troškov. Preplačila bodo na korist lista »Družinski prijatelj«. Naroča se pri upravništvu »Družinskega Prijatelja« v Trstu, Rojan 3. Ker je dandanes mladina zelo potrebna takega berila, priporočamo knjižico vsem, ki bi radi omejili kugo nevarnega plesa. Zaradi izvrstne vsebine in zelo nizke cene je knjižica vsega priporočila vredna, in je želeti, da bi se zelo razširila med ljudstvom. Na čelu ji je tudi zapisano: „Dajte tudi drugim čitati!“ Iz tega se razvidi, da je pisatelju res le samo za dobro stvar, da bi čim bolj preprečil nevarno, škodljivo in pogubno razvado plesa. Posebno jo priporočamo voditeljem ljudstva na P r i m o r s k e m, ker tam so plesi, posebno javni, veliki plesi še bolj v navadi, kakor drugod. A tudi drugim Slovencem ne bo odveč. Tudi našim Marijinim družbam ne bo škodovala; naj bi si jo omislile. Naj bi jo dobili v roke zlasti lahkomiselni, vročekrvni, mladi ljudje, ki menijo, da se morajo

v mladosti iznoreti; pa tudi njih starši so je potrebni. Naj bi se zlatih resnic polna knjižica močno razširila in dosegla v polni meri zaželjeni namen!

• • •

Bučka. Dne 30. julija so naš priljubljeni gospod župnik Ign. Kutnar slovesno obhajali štiridesetletnico mašništva. Na predvečer je bila razsvetljava in podoknica. Pri slavnosti so govorili leskovški gospod dekan. Na mnoga leta!

Cerklje (na Gorenjskem). Gospod Baltazar Bartol so 5. avgusta obhajali 60letnico mašništva ali biserno mašo. Vse je bilo po koncu ob tej veliki slavnosti. Marijina družba je slavljencu na čast priredila igro »Sv. Neža«. — 15. avgusta je bilo v Marijino družbo 11 deklet nanovo sprejetih. Da bi vse ostale stanovitne! — Poldrug sto članic se je udeležilo romanja na Dobrovo pri Ljubljani. — Dan celodnevnega čaščenja presvetega Rešnjega Telesa se je zvršil prav zelo slovesno. Posebna čast gre mladeničem in možem.

Celje. Vesela dneva za dekleta celjske Marijine družbe sta bila 22. in 23. julij. Bila so na božjem potu pri Sv. Križu nad Belimi vodami. Kraj leži 1000 metrov nad morjem ter je oddaljen tri ure hoda od postaje Šoštanj. Z gore je krasen razgled po šaleški in savinjski dolini, proti zahodu pa na gore, ki delajo mejo med Štajersko in Koroško. Ker se je pridružilo tudi nekaj deklet iz sosednjih Marijinih družb, bilo je vseh skupaj okoli 350.

Dolina pri Trstu. 7., 8. in 9. septembra je imela Marijina družba duhovne vaje, ki so našo družbo vso prenovile. Dal Bog trajnega uspeha! — 20. avgusta je umrla prav dobra in pobožna dekle Uršula Jerjan, članica Marijine družbe.

Sv. Jur (ob južni železnici). Velika trpinka je bila Uršula Vovk iz Razkuš. Pogled nanjo je pretresel vsakega. Trikrat jo je zadel mrtvoud; šest tednov se ni mogla ganiti. Trpljenja, ki ga je vdana v voljo božjo trpela, jo je rešil Bog dne 11. avgusta. Pogreb je bil prav lep.

Knežak. Dne 5. avgusta je preč g. P. Konstantin Luzer blagoslovil prenovljeni križev pot za podružnico Koritnice. Isti dan je bilo sprejetih 44 deklet v Marijino družbo. Res veliko število. Da bi le bile res vse dobre in dobre tudi ostale ter bile drugim v zgled in posnemanje. Žal, da se je v družbi nabralo nekaj smeti, katere hočemo kmalu pomesti iz družbe. V družbi bi želeli, da bi dekleta imele več srčnosti in navdu-

šenja, kakor se spodobi vojščakinjam v armadi Marijini. — V družbi imamo tudi »Čebelico« (malo hranilnico) in knjižnico.

Pilštajn (pri Kozjem na Št.) Že davno nismo v spodnjem delu kozjanske dekanije imeli tolikega veselja, kakor 14. in 15. julija, ko so vozili pet novih zvonov z železniške postaje na slovečo župnijo Pilštajn. Vsepovsodi so streljali iz topičev in župnije so s slovesnim zvonjenjem pozdravljale mimo vozeče se nove zvonove. Ves Pilštajn je bil v mlajih in vencih in zastavah. Ekscelenca premil. gospod knez in škof dr. Mih. Napotnik so zvonove blagoslovili 22. julija.

Kozje (Štajersko). Dne 1. avgusta so gospod kanonik Janez Bosina praznovali biserno sveto mašo. Ako prav delavnik zbralo se je mnogo ljudstva od blizu in daleč. Cerkev in trg sta bila v najlepšem svatovskem krasu. Šestinosmedsetletnemu starčku iz vdanega srca kličemo: Še na mnoga leta!

Št. Lambert. Naša Marijina družba je 15. julija naredila izlet v Čemšenik. Ondotni družbi se zahvaljujemo za seestrinski vsprejem.

Medgorje (Koroško). Dne 26. avgusta je bila blagoslovljena nova zastava za dekliško Marijino družbo, ki ima podobi Brezmadežne in sv. Jožefa. Slovesnost je posečala Marijina družba iz Celovca, ki je prišla z zastavo.

Devica Marija v Polju. V dokaz, da ne spimo popolno, ampak da le včasih malo zadremljemo, sicer pa da se gibljemo, če tudi nekako zaspano, poročam, da nas je v Marijini družbi okrog 160, kar pač ni veliko število za našo faro. (Op. ured. Da so le te dobre, pa ste lahko zadovoljni. Kaj pomaga veliko število, če se pa vgnezdijo mnogo slabega? Vpliv in moč nima Marijina družba od števila, ampak od tega, da so članice res dobre in vzgledne, če tudi jih je malo manj.) Omožilo se jih je iz družbe 17, a 10 jih je šlo na boljši svet.

Devica Marija v Puščavi. Tukajšnja dekliška Marijina družba in sosednje družbe smo dne 26. avgusta imele slovesen shod. Lepa slavnost se je zvršila v popolno našo zadovoljnost. Zlasti pa smo dobile novo navdušenje za petje, ko smo občudovale to krasno popevanje iz stotin navdušenih mladih grl.

Radeče (pri Zidanem mostu). 21. avgusta je umrla prva članica naše Marijine družbe, Ivana Satler. Bila je pridno in pobožno dekle. Imela je posebno veselje do cvetic; marsikateri šopek je povila in Mariji na oltar prinesla. Članice in pa cvetlične gredice žalujemo po svoji ljubljenci.

Svibno. Ob birmi dne 16. julija so naš pre-dobri vladika slovesno blagoslovili novo zastavo za Marijino družbo. Zastava je krasno umetniško delo Ivane Wohlgenut, članice škofjeloske Marijine družbe. Kumica ji je bila Antonija Koprivec. Da bi bila ta nova zastava tudi zmago-slavna zastava!

Vrh (nad Rovtami). Na Mali Šmaren je bil tu velik romarski shod, ki se je letos v znotraj in zunaj zelo prenovljeni cerkvi obhajal s posebno slavnostjo. — Dne 30. septembra (17. nedelja po Binkoštih) bode župna cerkev ob priliki birmovanja posvečena. Ta dan bodo presvetli knez in škof tudi blagoslovili novo zastavo naše dekliške Marijine družbe. — Ker so popravila pri cerkvi stala nad 2000 kron in so Vrhovci revni, zato že tukaj malo potrkamo na dobra srca radodarnih romarjev.

Vrhnika. V ponedeljek po angeljski nedelji so se sešle članice Marijinih družb vrhniške dekanije pri Materi božji na Dobrovi. Bilo je vseh skupaj nad 500. — Shod je poživil navzoče Marijine družbe. — Dne 29. julija je pobrala smrt iz družbe dobro dekle, Ivano Jurjevčič. N. v m. p.!

Mladeniška in moška Marijina družba ljubljanska je dne 19. avgusta izletela na kratko razvedrilo v Mekinje v kamniški okolici. Udeležilo se je izleta okrog 70 članov z zastavo; udeležba bi bila gotovo še mnogoštevilnejša, ko bi bilo ugodno vreme. Na meji mekinjske župnije je pričakala ljubljansko Marijino družbo polnoštevilna mekinjska mladeniška Marijina družba. Skupno v sprevedu so se podali v ozaljšano župno cerkev, kjer je precejšnje število Ljubljančanov pristopilo k mizi Gospodovi. Ob 10. uri je bil slavnosten govor; potem pa slovesna služba božja, ki jo je služil veleč. g. prior o. Pollack. Pel je zbor krščansko-socialne zveze ljubljanske. Tudi popoldanske službe božje so se udeležili izletniki; častili so glasno pol ure sv. Rečnje Telo, nakar so bile pete litanije Matere božje. Po končani pobožnosti so se Ljubljančani udeležili zabave, ki jim jo je priredila domača Marijina mladeniška družba; krepko je udarjal močni tamburaški zbor izbrane komade; kuplet »Kdo more za to, če res je tako« je pa vzbudil mnogo neprisiljenega smeha. S popoldanskim vlakom so se izletniki odpeljali zopet proti beli Ljubljani.

Nekaterim dopisnikom. Prejeli smo zopet več dopisov, v katerih se na obširen način popisuje hvalevredno delovanje, izreka zahvala in jemlje slovo od odišlih dušnih patsirjev. — Naj

nam dotični dopisniki oprostite, če ne bomo objavili teh dopisov. Zakaj pa ne? 1. Duhovniki sploh so nas že večkrat prosili, naj take dopise opustimo; 2. celo tistim duhovnikom samim, katerim se hvala poje, večkrat to ni prijetno; prišli so že nekaterikrat gospodje k nam s prošnjo: če pride kaka hvala o meni, ne smete tiskati! 3. Duhovniki ne delajo za javno čast, ampak za čast božjo; 4. tudi drugi duhovniki, katerih se nikdo javno ne spomni, delajo hvalevredno; njim bi se torej krivica godila, če bi bili spričo drugih popolnoma pozabljeni; 5. hvaležnost pa je lepa čednost, zato se doma lepo zahvalite, pa z vestnim izpolnjevanjem naukov in pobožno molitvijo za svoje dobrotnike se jim izkazujte hvaležne! — Nam pa sporočajte pridno o **d u h o v n e m n a p r e d k u** v vašem kraju. Brez zamere! Pa lepo pozdravljeni!

Dopisniku iz Sv.... Pravite, da se pritožujejo, da so letos dopisi preveč okrajšani. — Nam je prav žal, a pomagati ne moremo. Dolgo smo prosili kratkih dopisov; ko pa smo videli, da prošnje nič ne pomagajo, vzeli smo v roke velike škarje in jeli brez ustuljenja pristrigati vso gostobesednost in dolgoveznost. Menite, da je to res kaka škoda? Verjemite, da ne. Dolg dopis rad bere tisti, ki ga je napisal, in bravci dotične fare; drugi pa če bolj ob kratkem več zvedo, tem ljubše jim je. Mnogovrstno; pa kratko, to je pravo. Kdor ima samo z enim dopisom opraviti, mu je le tisti mari; kdor ima pa nankrat dvajset v roki, pa vidi, da ne gre. Eden bi bil res lahko dolg, vsi pa ne morejo biti. Upam, da to razvidite. — Dopisniki nam tedaj delo olajšajo, če se sami po tem ravnaajo; če ne, bodo pa škarje pele. Upamo pa, da zaradi tega vse eno ostanemo prijatelji!

Drobtine.

Kdaj nastopi smrt. Učenjaki svetni in duhovni dokazujejo, da človek še ni mrtev takoj, ko izginejo znaki življenja, ko neha dihati in žila več ne bije, ampak nekoliko pozneje. Kadar človek, kakor pravimo, izdihne, nastopi najprej stadij navidezne smrti, ki traja dalj ali manj časa, kakršna je že bolezen umrlega, oziroma kakršna je fizična narava človekova. Razni zdravniški poizkusi, spraviti navidezno mrtve zopet v življenje, in razne druge izkušnje govore v prilog tej trditvi. Odrasli, ki jih naglo pobere smrt, utegnejo biti v stanju navidezne smrti še kake tri ure; drugi pa, ki so polagoma hiral, bi po sodbi večšakov še eno uro po navidezni smrti smeli prejeti pogojno zakrament svetega poslednjega olja.

Kraljevi član »častne straže Srca Jezusovega« je Alfonz XIII., španski vladar. Njegova pobožna mati, ki je bila zadnji čas s svojo hčerko prišla kot romarica v Lurd ter je tam prejela svete zakramente, ga je nagovorila, da je leta 1894 pristopil k imenovani bratovščini. Škof madridski mu je sam v kraljevi kapeli izročil častno diplomu. Pri tej priliki je sedanji kralj glasno molil posvečenje in obljubo, da ne bo nikdar pristopil k nobenemu proticerkvenemu društvu, ampak da bo v svojem kraljestvu po možnosti širil pobožnost Srca Jezusovega. Na dan poročni ga je Srce Jezusovo čudovito obvarovalo pri življenju, ko se je bomba razletela, po-

končala konje in voz, usmrtila toliko ljudi, a on in njegova mlada soproga sta ostala nepoškodovana.

Kolumb je bil vnet častilec Marijin. Ena izmed njegovih treh ladij se je imenovala »Santa Maria«. Ko je iskal novega sveta, so vsak večer na krovu ladje peli tudi po eno Marijino pesem. Vsa odlikovanja, ki jih je prejel, je položil veliki mož pred podobo Marijino; njegovi telesni ostanki počivajo v Sevilji v cerkvi, ki je posvečena Materi božji.

Umrljivost človeškega rodu. Povprečno umrje vsako leto 33 milijonov ljudi, vsak dan pa 91 tisoč, vsako uro 3736 in vs. min. 62. Srednja starost človekova znaša 38 let. Od deset tisoč ljudi doseže sto let samo eden. Med sto ljudmi doživi 60. leto tudi samo eden.

Živ zazidan. Pod hišo čevljarja Mesfiwija (Sev. Afrika) so našli pred kratkim 30 mrtvih ženskih trupel. Morilec in ropar je bil čevljar sam. Obsodili so ga najprej na križ, pozneje pa so sklenili, naj bo nečloveški divjak živ zazidan, do tega časa pa vsak dan do krvi bičan. Množica, ki se je zbrala ob zazidanju, se je glasno zgražala nad zlobnežem.

Kdo navadi otroke lagati? »Jaz ne vem, kdo je navadil tega otroka lagati,« toži začudena mati. Kdo neki?! Kakor pojejo starši, tako cvrče mladi, veli pregovor. Zgodi se, da pride kdo v

vas, pa materi ali očetu ni všeč obisk. Kaj stori? Veli reči, da ga ni doma . . . Otroci to vedo. Otroci slišijo, kako zaničljivo in prezirljivo govori mati o osebi, ki jo je pred kratkim v obraz hvalila in se ji laskala. Kolikokrat hoče mati s pomočjo otrok pred možem kaj zakriti, ali z lažjo kaj doseči. Dostikrat so otroci priče, da starši ne izpolnjujejo, kar so obljubili ali zapretili. — Zgodi se neredkokrat, da roditelji sami narekujejo, zapovedujejo laž otrokom, bodisi, da se boje kazni v šoli ali kaj podobnega. Če potem otrok sam poskuša posnemati starše, se isti zgražajo, češ, kdo je učil tega otroka lagati?!

V Lurd je prišlo dne 19. avgusta 18 romarskih vlakov, štirje samo iz Pariza. Ljudi se je zbralo okrog 30 tisoč, med njimi nad tisoč raznovrstnih bolnikov. Vse spovednice (nad 30) so bile oblegane, obhajancev na tisoče, velikanski sprevodi nekaj pretresljivega. — Lurd je zares kraj, kjer se na zemlji največ in najbolj goreče moli.

Kaj zamore strah pred smrtjo. Iz S. Franciska poroča redovnica Elizabeta Wasman sledeče: »Dne 18. aprila nekaj minut čez peto uro zjutraj je bil pri nas potres, kakor vam je že znano; potres tako strašan, da jih le malo takih pomni zgodovina. Zemlja se je zibala kakor ladja na vihnem morju. Lepo mesto je bilo naenkrat razvalina. Kar pa vam posebno sporočam je to-le: Iz strahu pred smrtjo so ljudje izgubili ves strah pred ljudmi. Očitno na cesti so poklekovali pred duhovniki, da bi se izpovedali . . .

Sredstvo zoper pijanost. V Kanadski državi Manitoba imajo praprost, a izdaten pripomoček, ki ozdravi baje skoraj vsakega prijatelja alkohola. Oblasti so poizkušale s postom ob vodi in kruhu, a ni bilo uspeha. Nato so vpeljali za javne pohujšljive pijance svetlo-rumene trakove, ki jih ovijajo alkoholikom okoli vratu za nedoločen čas. Kdor nosi to »častno« znamenje, temu ne sme nihče dati niti kapljice opojne pijače, drugače bi bil hudo kaznovan. Strah pred to ovratnico je tako velik, da se ne dobi z lepa kdo, ki bi še kdaj čez mero pil, ako je imel srečo nositi to odlikovanje.

Tako ne bo šlo, bo treba drugače! V tem so vsi edini, da mora marsikaj drugače biti. In prav imajo. — Toda kaj naj bo drugače? V tem vprašanju pa ni edinosti. »Bogatini morajo biti drugačni«, pravijo reveži. »Reveži so prenasilni« vele bogataši. »Možje niso za nič,« se hudujejo žene; »ženstvo je spačeno« trde možaki: Skratka: Eden čez drugega, — a vsak

hoče drugod iskati vzroka nereda in nepopolnosti v človeški družbi, le pri sebi ne. Po stari navadi se toži čez slabe čase, a vendar hoče svet le uživati in se veseliti. Govorniki dokazujejo, kako peša uzorno družinsko krščansko življenje; toda prav isti morda pohajajo najraje drugodi ter se ne brigajo za domačo družino. Drugi se trudijo osmešiti hlepenje po modi, a nosijo najnovejše kroje. Proti zapravljenosti se vzdigujejo, a mečejo denar n. pr. za nepotrebno in razkošno pohištvo, za razne zabave in športe. Toži se čez nepoštenost, a je malo prav poštenih. Zares, drugače mora biti! Toda začni pri sebi! Vsak zase naj reče: Tako ne bo šlo, bo treba drugače!

Kolika nesreča!

V nekem nemškem mestu je živela pridna družina. Imela je sicer le malo posestva, toda bila je prav srečna in zadovoljna. Neka dne pride poročilo, da je mož, ki je brez vednosti svoje žene kupil srečko, zadel 6000 tolarjev. »Kolika nesreča,« vsklikne žena, zvedevši to novico. In res je bila to nesreča. Mož se je namreč navadil pijače in v desetih letih je zapravil ne samo onih 6000 tolarjev, ampak tudi svoje posestvo in hišo. Uboštvo je bilo sedaj njih dedščina. Pa še več: Prej so moža vsi čislali, sedaj je bil zaničevan; prej je bil priden, marljiv in vesten delavec, sedaj lenuh in postopač. Tako je bil oni v loteriji dobljeni denar za to družino res prava nesreča.

Kratkočasnice. V železniškem vozu sta se pripravili dve nervozni ženski zaradi okna. Ena hoče imeti odprto okno, drugače bi jo mrtvoud zadel, druga zahteva, naj se okno zapre, češ, da je zanjo smrtnonevarno, ako bi stala na prepihu. Sprevodnik je bil poklican kot razsodnik, a bil je v nemali zadregi, kako bi se odločil. Pridruži se mu šegav in muhast sopotnik, pa mu nasvetuje in prigovarja: »Le odprite okno, gospod sprevodnik, na bo umrla ena; potem zopet zaprite, bo pa konec druge! Na ta način bomo imeli vsi mir!«

Premeten zdravnik. Oče pripelje 12letnega sina, pravega potepenca, k zdravniku ter ves razjarjen zahteva zdravniško spričalo, češ, da je deček vsled preostrega strahovanja v šoli iz-

gubil ves posluš. Zdravnik preiskuje, deček pa molči in ne da nobenega glasu od sebe, kakor bi prav nič ne slišal. Doktor se trudi in trudi, da bi videl kje in koliko je pokvarjeno uho. Ker nič ne najde, spozna, da se je poredni fantalin le potuhnil in hlinil bolezen, šepetne komaj slišno slugi in pravi: »Zdi se mi, da je notri vse razdžano, a ne morem prav videti; prinesite mi nož!« Na te besede zavpije »gluhi« porednež na ves glas, skoči pokonci ter smuk skozi vrata. — Sram je bilo očeta, ki je hitro segel v žep ter potisnil večjemu zdravniku v roko nekoliko kronc za urno in uspešno zdravljenje.

Odkritosrčnost. Katehet razlaga otrokom prvega razreda, kako je Jezus v Kani izpremenil vodo v vino. Mala deklica, krčmarjeva hčerka, dvigne roko ter hoče nekaj povedati. Ko se ji dovoli, reče ponosno: »To zna tudi naš oče!«

Odpustki mes. oktobra 1906:

4. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Frančišek Seraf. Popolni odpustek za vse vernike v frančiškanskih cerkvah in pop. odp. v onih cerkvah, v katerih je ustanovljen 3. red samo za ude tretjega reda. Popolni odpustek: udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo brez velike težave obiskati pa v farni cerkvi.

5. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki gredó vsak mesec k izpovedi in sv. obhajilu in nekoliko premišlujejo dobrotljivost presvetega Srca in molijo v namen sv. očeta; udje bratovščine presv. Srca Jezusovega dobé popolni odpustek proti navadnim pogojem, če se tega odpustka niso udeležili prvo nedeljo.

6. Nedelja, prva v mesecu Praznik svetega rožnega venca. Od včeraj popoldne pa do danes zvečer dobé v cerkvah, v katerih je ustanovljena bratovščina sv. rožnega venca vsi verniki popolni odpustek pod navadnimi pogoji, in sicer tolikokrat, kolikorkrat obišejo cerkev ali kapelo in tam molijo v namen svetega očeta. — Udje brat. pres. Srca Jezusovega dobé popolni odpustek proti navadnim pogojem, danes ali prvi petek.

7. Nedelja. Materinstvo prečiste Device Marije. Popolni odpustek udom

bratovščine naše ljube Gospé pręsv. Srca v bratovski cerkvi.

13. Sobota. Sv. Danijel in tovariši, mučenci I. reda. Tretjerednikom popolni odpustek kakor 5. dan tega meseca.

15. Pondeljek. Sv. Terezija. a) Pop. odpustek vsem vernikom v karmelitskih cerkvah, udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje tudi v farnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa.

19. Petek Sv. Peter Alkantarski. Tretjerednikom popolni odpustek kakor 6. t. m.

23. Torek. Sv. Janez Kapistran. Tretjerednikom pop. odp. kakor 13. t. m.

30. Zadnja nedelja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Sv. oče. — Sklepi katoliškega shoda. — Mladina po mestih. — Zmisel za apostolsko delo. — Boj proti pijančevanju. Katoliško dijaštvo. — Razširjanje sv. vere; misijoni. — Zafirjanje Cerkve na Francoskem. — Abiturienti, ki nameravajo vstopiti v bogoslovnico. — Krščanski možje, ki jim manjka odločnosti za krščansko delo v javnosti. — Božji blagoslov pri vzgoji naše mladine. — Naši zavodi. — Otroci v brezbožnih rodbinah.

Zasebne zadeve: Dve bolni osebi za zdravje. — 19leten mladenič. — Vse že priporočene, a še ne uslišane zadeve. — Vse zadeve Bogoljubovih naročnikov.

Zahvale za uslišano molitev.

Za od Boga *prejete dobrote se zahvaljujejo: Janez Branisel v Ravnah. — J. S. St. pri Postojni. — A. K. iz Gradca. — Gospa A. D. za čudovito rešitev v skrajno nevarnem položaju sv. Družini, sv. Ani, sv. Antonu Pad. in sv. apostolu Juda Tadeju, ki je prav poseben pomočnik v obupnih položajih, ko ni več upati nobene človeške pomoči.

Darovi:

Za japonski misijon: č. g. Lovr. Kištović 20 K, č. g. župnik Janez Tavčar 10 K. — Za najpotrebnejše misijone: č. g. kaplan Žust 2 K. — Za brat. sv. R. T.: č. g. Žust 2 K. — Za ljubljansko stolnico: Neimenovan 10 K. — Za misijonske namene 2 K.